HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2010 Cena $ 2.50 JULY 2010

Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Brně Židenicích

Slovanští věrozvěstové sv. Cyril a Metoděj jsou uctíváni českým národem jako Otcové víry v naší vlasti. K jejich cti je u nás zasvěcena řada chrámů a kaplí. Jedním těch mladších je kostel sv. Cyrila a Metoděje v Brně – Židenicích. Zastavme se nyní krátce u jeho historie.

Počátkem 20.století vyvolal růst počtu obyvatel na brněnských předměstích potřebu stavby nových kostelů. Židenice nebyly výjimkou. V roce 1910 se na podnět tehdejšího katechety v Židenicích P.F.Hudce ustavil „Spolek pro stavbu katolického chrámu v Židenicích - Juliánově" s cílem postavit kostel a zřídit samostatnou farnost. Předsedou se stal P.Josef Vašina. Hned od vzniku spolku se začalo se shromažďováním finančních prostředků formou příspěvků, darů a prodejem tzv.cihel, později také prodejem stavebních parcel. Spolek ve třech letech získal přes 1300 členů a již roku 1911 zakoupil za 95.000 Kčs komplex pozemků (tzv. Melionky) o rozloze 29.810 m². V roce 1914 dal vypracovat od architekta Vladimíra Fischera náčrtek stavby budoucího chrámu, ale pro první světovou válku byla stavba oddálena.

Základní kámen budoucího kostela tak byl posvěcen až 28.října 1928. V soutěži řešení byl vyhodnocen jako nejlepší návrh architekta Claudia Madlmayra a v roce 1932 byla započata stavba kostela podle jeho plánů a kostel byl vysvěcen dne 27.října 1935 brněnským biskupem Dr.Josefem Kupkou. Konečně bylo dovršeno dlouholeté úsilí: první úkol spolku, postavit v Židenicích kostel, byl splněn. Dosud však nebyl naplněn druhý cíl – zřízení samostatné duchovní správy. Předzvěstí k jeho uskutečnění byl příchod P.Bohuslava Němčanského, premonstráta z Nové Říše, který se podle předchozí dohody ujal prozatímního vedení duchovní správy. V dalších letech se úsilí spolku zaměřilo na splácení dluhů a na pořízení dalšího vybavení kostela.

Při novém kostele se brzy začal rozvíjet čilý náboženský život a potřeba samostatné farnosti byla skutečně naléhavá. Nutným předpokladem pro ni bylo postavení farní budovy, která by zároveň sloužila jako řeholní dům premonstrátů. S její stavbou se začalo v roce 1936. Podle sochy sv. Norberta umístěné na jejím průčelí se jí začalo říkat Norbertinum. Vedle fary byl postaven nájemní dům, který v současnosti slouží jako fara.

Druhá světová válka zasadila citelné rány nejen farnosti, ale i spolku: v roce 1942 byly rekvírovány všechny zvony, při náletech byl poškozen kostel a Norbertinum, nájemní dům byl zničen úplně. Oběť nejvyšší přinesl premonstrát P.Siard Nevrkla, který v Židenicích působil pět let. Byl zatčen a v únoru 1943 umučen v koncentračním táboře v Osvětimi. Čtyři roky poté mu byla na faře odhalena pamětní deska.

Interiér kostela sv. Cyrila a Metoděje v Židenicích

Během dvou poválečných roků se podařilo zacelit většinu válečných škod a náboženský život se pozvolna dostával na předválečnou úroveň. Přišel však komunistický puč v únoru 1948 a církev u nás začala být utlačována. Farní budova byla zabrána pro sídlo okrsku Veřejné bezpečnosti (dnes v ní sídlí v pronájmu okrsek České policie) a brzy došlo i na spolek. Rozhodnutím ze září 1951 byla provedena likvidace spolku a tímto násilným aktem zastavena jeho činnost. Zůstává paradoxem, že druhý cíl spolku – zřízení samostatné duchovní správy – se naplnil až v tomto období totality. Dnem 1.října 1953 byla totiž zřízena samostatná židenická farnost. Protože obsazení duchovní správy řeholními kněžími nepřipadalo v úvahu (po zásahu proti klášterům v dubnu 1950 byli řeholníci buď ve vězení nebo v internačních táborech), byla farnost svěřena diecézním kněžím.

Po obnovení náboženské svobody s premonstráti opět ujali duchovní správy židenické farnosti a to až do roku 2003 kdy byla farnost svěřena nazpět diecéz ním kněžím. Do farnosti náleží územ Židenic, Juliánova a Vinohrad.

Kostel sv.Cyrila a Metoděje v Žideni cích oslaví letos 75. výročí svého trván a po celou tu dobu je duchovním cen trem farnosti. Návštěvníkům Brna vřel doporučujeme zastavit se na jeho před městí v Židenicích a potěšit se bohatým životem místního farního společenství.

Podle webové stránk farnosti Židenic

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Brně - Židenicích

Svatí bratři to neměli lehké

Ze zápisků toho, který jim způsobil mnoho těžkostí

V archivu nejmenovaného bavorského kláštera byly nedávno nalezeny unikátní dokumenty. Jedná se o zlomky deníkových zápisků nitranského biskupa Wichinga, který se na sklonku života stal říšským kancléřem. Přinášíme tedy nejzajímavější úryvky z deníku, v závorce uváděné letopočty vzniku jsou pouze přibližné a vyplývají z vědeckých odhadů.

Náš panovník Rastislav je všemi mastmi mazaný. Požádal o křesťanské misionáře, potřebné na Moravě, jak římského papeže Mikuláše I., tak byzantského císaře Michala. Ten panečku rozumí rovnováze sil... (862)

Tak už jsou tady! Jenže místo žádaného biskupa dorazil kněz a jáhen, jacísi dva pokrevní bratři - Konstantin a Metoděj. No nevím, prý mají misionářské zkušenosti s Araby i Chazary. Ale co si budeme nalhávat - u Chazarů pokřtili jen 200 duší, nic moc na to, kolik takové poselstvo stálo a jak dlouho tam působili. (863)

Jsou tady chvíli, a už se pěkně roztahují. A jaké zavádějí novoty! Vytvářejí prý jakousi slovanskou abecedu a překládají Písmo a další církevní texty do normálního jazyka, kterému rozumí každý. Nevím, nevím, kam to povede... Dokonce i mši svatou už slouží slovansky, ne jak se to patří, latinsky. Teď oba bratři míří k samotnému Svatému otci a myslí si, že u něj najdou zastání. Věřím, že neuspějí. (867)

V Římě je nový Svatý otec přijal s otevřenou náručí. To se ví, protože nepřišli s prázdnou - převezli ostatky třetího římského papeže sv. Klimenta. Papež dokonce nechal pár slovanských žáků vysvětit na kněze. A vrcholem všeho je, že jim povolil bohoslužby ve slovanském jazyce! To už přestává všechno! (868)

Při všech těch úspěších ale přece jen kapka hořkosti. Milý Cyril byl nemocný a v Římě umřel. Co na tom, že ho chtěl papež pochovat dokonce do svého hrobu! Mám o jednoho konkurenta méně. (869)

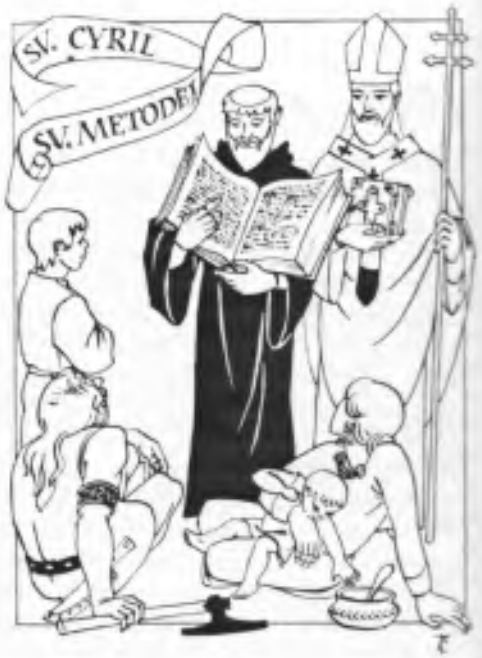
Tak a máme to! Vládcem Moravy je teď Svatopluk. A Frankové s bavorskými biskupy se už o milého Metoděje postarali. Prostě ho zavřeli, náš drahý panovník jen mlčky přihlížel. (870)

Už jsem myslel, že je Metoděj úplně vyřízený a že cestu k biskupství mám volnou. Ale zase se to nějak zvrtlo. Papež Metoděje vysvobodil z vězení a je znovu arcibiskupem. Naštěstí za to ale musel zaplatit: papež zakázal slovanské bohoslužby. (873)

Je to k vzteku. Metoděj má jeden úspěch za druhým. Stále víc lidí se nechává pokřtít. Ten arcibiskup je tak drzý, že vůbec nerespektuje papežův zákaz a klidně slouží mši slovansky. Už si ho ostatně papež předvolal do Říma. Musí být řádně rozezlený, když Metodějovi napsal, že nedrží svou přísahu a učí bludy. (879)

Jak to ten Metoděj dělá, to bych rád věděl. Zase obloudil papeže. Ale něco mi to přece jen vyneslo: papež zřídil moravské arcibiskupství a mne, Wichinga, povolal jako biskupa do Nitry. Napsal mi, že podléhám arcibiskupovi Metodějovi, no ale to si nechám pro sebe. Jen když jsem biskupem! Musel jsem však spolknout, že papež zase povolil slovanskou mši. Ale jen jako možnost, spolu se mší latinskou. Aspoň něco. (880)

Mám za sebou Svatopluka, a tak si mohu klidně dovolit šířit zvěsti o tom, že mi papež svěřil zvláštní pravomoci. Lidé už teď stěží vědí, koho vlastně poslouchat. Já osobně ve své diecézi slovanskou mši zakážu. Na to mám právo. Navíc teď jedu do Říma a tam všechno pěkně vykreslím v nejčernějších barvách: že kvůli slovanské liturgii dochází s latiníky neustále k nešvarům, že Metoděj pořád bludně učí Credo, a hlavně, že si asi vysvětil svého

nástupce Gorazda. To je přece nedovolené a pochybně platné. (885)

Bohu díky! Papež všechny mé zprávy vlídně přijal. Posílá mne zpět s průvodním dopisem, že jsem moravským biskupem a nástupcem Metodějovým. Naštěstí Metoděj už je pochovaný a v Gorazdovi znovu neožije, o to se postarám. (885)

Poslal jsem žoldnéře, aby zajali neposlušné kněze a vyvedli je ze země. Všichni musí být věrní papeži a poslouchat jen mne, jeho jediného zástupce. Už žádná slovanská mše, už žádné bludy, (po r. 886)

U Svatopluka jsem upadl v nemilost. Panovníci se točí jako korouhvičky. Nevadí, odjíždím do Bavor, tam mne čeká sladká odměna: budu jmenován říšským kancléřem. (893)

Biskup Wiching si dlouho úřadu neužil. Už v roce 894 byl jmenován pasovským biskupem, ale za pouhé tři roky byl sesazen. Podařilo se mu zničit velké a krásné dílo svatého Metoděje. Nezapomeneme.

Podle článku Tenkrát na Východě
Milan Badal

LITURGICKÁ ČTENÍ

16.neděle v mezidobí - 18.července 2010

1.ČTENÍ - Gen 18, 1-10a

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se zjevil Abrahámovi v doubravě Mamre, když seděl za největšího denního parna u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči a podíval se, hle - stáli před ním tři muži. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl: „Můj pane, jestliže jsem nalezl přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připravi ti trochu vody, abyste si umyli nohy, a odpočinete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posilíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?“ Odpověděli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!“ Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a pravil: „Honem vezmi tři měřice mouky, té nejjemnější, zadělej ji a upeč placky!“ Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal ho služebníkovi, aby ho rychle upravil. Pak vzal kyselé i sladké mléko, tele již upravené a předložil jim to. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli. Zeptali se: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ Hospodin řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna.“

2.ČTENÍ - Kol 1, 24-28

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev. Do jejích služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemné rozhodnutí, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemném rozhodnutí. A to je: Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu. O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.

EVANGELIUM - Lk 10, 38-42

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš přišel do jedné vesnice, kde ho přijala do domu nějaká žena, jménem Marta. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Jen málo je třeba, ano jen jedno. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nikdo nevezme.“

17.neděle v mezidobí - 25.července 2010

1.ČTENÍ - Gn 18, 20-32

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy všechno, co dělají, odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět.“ Tři mužové se odtamtud vydali na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých, chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří v něm jsou? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“ Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubíš kvůli těm pěti celé město?“ Hospodin odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“ Abrahám pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“ Abrahám řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“ Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“ Abrahám řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“ Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“ Abrahám řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ Pravil: „Nezahubím kvůli deseti.“

2.ČTENÍ - Kol 2, 12-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili, jak velikou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všecky hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

EVANGELIUM - Lk 11, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan učil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A neuveď nás v pokušení.“ Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: 'Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.' On však by mu zevnitř odpověděl: 'Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.' Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste a dostanete, hledejte a naleznete; tlučte a otevře se vám. Neboť

každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!"

18.neděle v mezidobí - 1.srpna 2010

1.ČTENÍ - Kaz 1, 2;21-23

Čtení z knihy Kazatel

Marnost nad marnost - praví Kazatel - marnost nad marnost, všechno je marnost. Vždyť se stává, že někdo pracuje moudře, rozvážně a úspěšně, a nakonec to dá do vlastnictví jinému, kdo na tom nepracoval. I to je marnost a velké zlo. Co má člověk za všechno svoje namáhání a snahu, s níž se plahočí pod sluncem? Ano, po všechny dny má jen starosti; trápení je jeho zaměstnání, ani v noci si jeho srdce neodpočine. I tohle je marnost.

2.ČTENÍ - Kol 3, 1-5.9-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte tedy o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslete, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě. Umrtvěte proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistota, chlípnost, zlá žádostivost a chamtivost, to je modloslužba. Neobelhávejte jeden druhého. Svlečte ze sebe člověka starého s jeho počínáním, a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli. Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný, ale všecko a ve všem je Kristus.

EVANGELIUM - Lk 12, 13-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: „Mistře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!" Odpověděl mu: „Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?" Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má." Pověděl jim toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: ‚Co udělám? Vždyť už nemám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám,' řekl si, ‚strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!' Bůh mu však řekl: ‚Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čí bude to, co jsi nashromáždil?' Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem."

19.neděle v mezidobí - 8.srpna 2010

1.ČTENÍ - Mdr 18, 6-9

Čtení z knihy Moudrosti.

Ta noc, v níž byli pobiti prvorozenci Egypťanů, byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých rodičů a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalozpěvy otců.

2.ČTENÍ - Žid 11, 1-2.8-19

Čtení z listu Židům.

Bratři! Víra je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že pravou vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece dost času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: ‚Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 12, 32-48

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na dobré skutky. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete." Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?" Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas příděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslil: ‚Můj pán hned tak nepřijde,' a začne tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.června 2010

Politické události

Prezident jmenoval Petra Nečase premiérem, vládu tvoří ODS, TOP 09 a VV

Návštěvou Petra Nečase na Pražském hradě se 28.června uzavřela první kapitola povolebních vyjednávání. Prezident Václav Klaus totiž jmenoval novopečeného předsedu ODS premiérem vznikající středopravicové trojkoalice, která ve volbách získala převahu 118 hlasů v Poslanecké sněmovně. "Číslo 118 je téměř neskutečné, téměř nevídané," řekl k tomu podle serveru CT24.cz Klaus a dodal, že "vládu potřebujeme z řady důvodů. Je tu Damoklův meč v podobě státního rozpočtu." Z uskupení stran ODS, TOP 09 a Věcí veřejných (VV) se tak brzy stane nejsilnější vláda v moderní historii Česka. Na jejím složení se vyjednávači shodli v noci na středu 30.června. Poměr křesel ve vládě odpovídá volebnímu zisku: ODS má mít pět ministrů + premiéra, TOP 09 pět ministrů a VV čtyři. O důvěru bude vláda po jmenování prezidentem žádat Poslaneckou sněmovnu, aby nový kabinet mohl začít naplno fungovat. Dosavadní vláda Jana Fischera odsouhlasila svou demisi 25.června, tedy hned po té, co si Sněmovna zvolila do svého čela předsedkyni Miroslavu Němcovou (ODS) a její tři místopředsedy. S blížícím se datem pro konečné sestavování citlivého rozpočtu na rok 2011 se vyjednávací týmy dohodly na vyřešení všech rozporů, které by mohly ve společném koaličním programu nastat, a to do 7.července. "Aby to byla nově vytvořená vláda, která mezi 10. a 15.červencem letošního roku bude vládou, která začne formovat první čísla rozpočtu na příští rok," řekl k tomu Nečas na serveru Aktualne.cz. S rozpočtem také souvisejí priority jednotlivých stran a jejich plnění v rámci programového prohlášení koalice. Shoda zatím panuje ohledně rušení některých ministerstev, případně jejich slučování, čímž se částečně sníží provozní náklady státu. Věci veřejné svým požadavkem na křeslo ministra vnitra dokonce podmínily svou účast ve vládě. "Přijetí antikorupčních balíčků a vůbec boje proti korupci bylo tím, co je pro nás absolutně klíčové a na čem jsme postavili volební kampaň. To znamená, že je logické, aby tím garantem, že ten balíček bude přijat a bude se reálně naplňovat, je osoba předsedy strany Radka Johna, a tudíž ministerstvo vnitra," řekla 27.června v nedělním pořadu Otázky Václava Moravce členka vyjednávacího týmu za VV Kristýna Kočí. Předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg zase dohodu o složení vlády (6-5-4) podmiňoval tím, že se strany dohodnou tak, aby byly jednotlivé resorty rozděleny s přihlédnutím k jejich rozdílné váze. "Když se toto stane, tak nám nezáleží na jednom křeslu více nebo méně," uvedl Schwarzenberg. TOP 09 původně požadovala stejný počet křesel jako ODS. Podle ČSSD, která ve volbách zvítězila, ale neměla dostatečný koaliční potenciál, ustoupil Nečas menším stranám příliš. TOP 09 získala silné resorty - ministerstvo financí (Miroslav Kalousek), zahraničí (Karel Schwarzenberg), práce a sociálních věcí (Jaromír Drábek), zdravotnictví (Leoš Heger) a kultury (Jiří Besser). Nejmenší vládní strana získala přes Nečasovo předcházející odmítavé vyjádření vnitro (Radek John), dále školství (Josef Dobeš), dopravu (Vít Bárta) a místní rozvoj (Kamil Jankovský). ODS bude mít ministra obrany (Alexandr Vondra), spravedlnosti (Jiří Pospíšil), průmyslu a obchodu (Martin Kocourek), zemědělství (Ivan Fuksa) a životního prostředí (Pavel Drobil). Sociální demokracii také vadí, že ve vládě není jediná žena.

V čele Sněmovny Miroslava Němcová, ve čtyřčlenném vedení jsou tři ženy

Téměř pověstný kámen na kameni nezůstal po květnových volbách do dolní komory Parlamentu České republiky, v jejichž lavicích nyní zasedá 114 nových poslanců a poslankyň (z celkových 200). Žen bude mezi zákonodárci 44, což je o 13 více než ve Sněmovně předchozí. Tolik poslankyň se zde bude navíc pravidelně scházet poprvé v historii. Předsedkyní Poslanecké sněmovny a zároveň první ženou v této funkci je od 24.června Miroslava Němcová, čerstvá první místopředsedkyně ODS. Do funkce ji poslalo všech 118 hlasů budoucí trojkoalice. "Ráda bych usilovala především o to, aby se styl v Poslanecké sněmovně změnil právě ke korektnímu jednání a slušnější atmosféře," sdělila Němcová Parlamentním listům svoji vizi. Vedle Vlasty Parkanové (dříve OF, ODA, v minulém funkčním období ministryně obrany za KDU-ČSL, dnes poslankyně za TOP 09) a Kateřiny Klasnové, místopředsedkyně Věcí veřejných, se do užšího vedení Sněmovny probojoval Lubomír Zaorálek za ČSSD, byť pro něj mělo zvolení do křesla místopředsedy spíš hořkou pachuť. Těsně po volbách se totiž nějakou dobu spekulovalo o tom, že by post předsedy Sněmovny měl dostat kandidát z tábora ČSSD, jako "projev dobré vůle koalice". Z těchto plánů však uskupení tří koaličních stran nakonec ustoupilo. "Jsem velice rád, že byla zvolená právě ona, kvalitní, schopný a charakterní člověk, který dá určitě Poslanecké sněmovně důstojnou tvář," vyjádřil svůj souhlas s volbou Němcové Petr Nečas pro Aktualne.cz. Naopak Zaorálek dal najevo znepokojení nad rozložením sil v dolní komoře, když řekl, že "se Sněmovna stane převodní pákou vlády, kde zákony procházejí jako nůž máslem. Myslím, že důstojnější poloha Sněmovny je, když se stane místem korektní oponentury." Komunistický místopředseda PS v minulém funkčním období Vojtěch Filip tentokrát neměl šanci. Koalice se totiž předem dohodla na snížení počtu místopředsedů ze čtyř na tři. Sněmovnu v novém složení tvoří 56 poslanců ČSSD, 53 ODS, 41 TOP 09, 26 KSČM a 24 Věcí veřejných. Za důvod absence některých politických matadorů v novém složení dolní komory lze označit "kroužkování". Tyto preferenční hlasy měli totiž voliči k dispozici celkem čtyři (o dva více než minule) a výrazněji jimi zamíchali konečným pořadím. Vyzývala je k tomu ostatně i iniciativa Defenestrace 2010, která doporučovala kroužkovat na kandidátkách poslední čtyři jména. V Olomouckém kraji tak zůstal mimo zájem voličů lídr kandidátky, místopředseda ODS a někdejší ministr vnitra Ivan Langer. Za TOP 09 neuspěl na Pardubicku ani Pavel Severa (dříve KDU-ČSL). Na-

opak z předposledního místa se až na první pozici dostal starosta Poličky Jaroslav Martinů za ODS. Obdobný úspěch zopakovala v Praze za stejnou stranu Lenka Kohoutová, když se z 29. pozice dostala až na pátou příčku. Za ČSSD ve stejném regionu uspěl například 18. Stanislav Křeček.

Předsedou ODS Petr Nečas, rozhodl kongres

Nové vedení, takový byl hlavní výsledek 21. kongresu Občanské demokratické strany, který se konal 19. a 20.června v Praze. Podle očekávání byl do funkce předsedy zvolen dosavadní místopředseda Petr Nečas, který stranu vedl po jarním odchodu dlouholetého lídra Mirka Topolánka. Nečas dostal 87 % z celkového počtu 617 hlasů, a stal se tak předsedou s širokou podporou ve straně. Je možné, že část hlasů si získal i svým projevem, ve kterém pevně prohlásil: "Nejsem dokonalý a mám mnoho chyb, ale jedno mohu říct naprosto sebevědomě – nekradu a jsem neúplatný!" Volba 1. místopředsedy však byla překvapením. Zatímco favoritem byl zástupce pražské organizace David Vodrážka, který tento post zastával od roku 2008, jasnou vítězkou se stala jeho protikandidátka Miroslava Němcová. Ta měla jedinou nominaci z domovské organizace ve Žďáru nad Sázavou (kraj Vysočina) a bezprostředně po oznámení volebních výsledků si vysloužila aplaus ve stoje. Vodrážku poté nahradila také mezi hlavními vyjednávači ODS o budoucí vládě. Při volbě dalších místopředsedů se už nejednalo o překvapení, jako spíše o politickou strategii, shodují se politologové. Zvoleni byli Jiří Pospíšil, Alexandr Vondra, Pavel Drobil a Pavel Blažek. Kandidáti, pro které žádal nový lídr podporu. Stalo se tak i přesto, že podle předchozích dohod, mělo vše dopadnout jinak. Dohody údajně zaručovaly vzájemnou podporu u tří kandidátů - Davida Vodrážky, Milana Cabrnocha a Martina Kuby. Právě tito tři nakonec neuspěli. "Celkově zažila ODS nesmírně svobodný kongres, který nebyl jen o plnění předběžných dohod," řekl po kongresu podle serveru Novinky.cz politolog Jan Kubáček.

Česko našlo svých sedm divů, tím největším je Jára Cimrman

Přesně 50 dní trvalo hlasování v anketě České televize o sedm největších divů Česka. Vyhlášení výsledků se konalo v sobotu 12.června, večerem provázel moderátor Marek Eben. A čeho si na své vlasti cení Češi nejvíce? Na první pozici se umístil fiktivní vědec, cestovatel, vynálezce a všeuměl Jára Cimrman, vytvořený dvojicí dramatiků Ladislavem Smoljakem a Zdeňkem Svěrákem. Už v anketě o největšího Čecha vyhrál, musel však tehdy ustoupit existujícím osobnostem. Druhou a třetí příčku obsadili tentokrát již skuteční vědci a badatelé - objevitel krevních skupin Jan Janský a vynálezce kontaktních čoček Otto Wichterle. Už jen jeden člověk se probojoval mezi divy, a je jím panovník Karel IV. na pátém místě. Ještě před ním se umístila dominanta hlavního města, ba pro mnoho turistů celého Česka, Pražský hrad. Magickou sedmičku uzavírají český národní nápoj pivo a unikátní české sklo. Umístění těsně uniklo Slovanské epopeji Alfonse Muchy, běžci Emilu Zátopkovi a Lednicko-Valtickému areálu. Vybíralo se z 50 nominací, mezi nimiž se vyskytovaly osobnosti jako T. G. Masaryk, A. Dvořák, ale i Karlův most, Ještěd nebo Divišův hromosvod. S výběrem nominací pomáhala řada českých osobností od herců přes sportovce po moderátory. I diváci se mohli zapojit do nominací a dokonce vytvořit žebříček vlastních sedmi divů. Ten se naprosto odlišuje od hlavního. Jen jeden div zůstal - a tím je opět Jára Cimrman. Někteří diváci si však v diskusi na stránkách projektu posteskli nad vítěznými divy. "Cimrman trumfl Antonína Dvořáka, který se nedostal ani do první desítky, přestože je nejznámějším Čechem ve světě. Jeho hudbu denně poslouchají v rádiu statisíce cizinců," stěžovala si divačka pod jménem Zdeňka.

Ze Slovenska

Slovenské volby podle českého vzoru: Vyhrál Smer-SD, většinu má pravice

Od začátku favorizovaný Smer-SD dosavadního premiéra Roberta Fica získal v červnových volbách 34,79 % hlasů což mu zaručuje 62 křesel v Národní radě SR. Na druhém místě skončila Slovenská demokratická a křesťanská unie-Demokratická strana(SDKU-DS), jejíž kandidátku vedla místopředsedkyně strany Iveta Radičová. 15,42 % hlasů pro ni znamená zisk 28 mandátů. Na třetí místo se zejména zásluhou prvovoličů a mladých lidí dostala nová strana Svoboda a solidarita (SaS) ekonoma Richarda Sulíka (12,14 %). V parlamentu dále zasedne Křesťanskodemokratické hnutí (KDH, 8,52 %), nová strana Most-Hid (8,12 %) a těsně se podařilo překonat pětiprocentní hranici i Slovenské národní straně (SNS, 5,07 %). Volilo se 12.června. Celkem do parlamentu kandidovalo 18 stran, mezi neúspěšnými jsou i Strana maďarské koalice (SMK) nebo dosud vládní LS-HZDS expremiéra Vladimíra Mečiara. Její neúspěch znemožnil vládnutí Robertu Ficovi. Přestože Smer-SD přesvědčivě vyhrál, v týdenní lhůtě stanovené prezidentem Ivanem Gašparovičem se jejímu předsedovi nepodařilo najít žádného koaličního partnera, přestože takovému potenciálnímu partnerovi nabídl premiérský post a polovinu vládních křesel. Ještě na podzim se přitom Smer-SD těšil rekordní podpoře, která podle iDnes.cz dosahovala 42 až 47 %, a Fico tak mohl pomýšlet dokonce na jednobarevnou vládu. Na výsledcích letošních voleb se do značné míry podepsaly i povodně, přívaly zpustošily především východ Slovenska. Premiér Fico pak musel čelit kritice za předčasné vyčerpání finančních rezerv. Z velké části tak velkovoda zastínila původní témata předvolební kampaně, kterým byla ekonomická krize a komplikovaný vztah Slováků a Maďarů. Fica mohlo poškodit také zveřejnění zvukové nahrávky těsně před volbami, podle níž měl v minulosti zajišťovat nelegální financování své strany. Fico ji označil za podvrh a oznámil, že podá trestní oznámení.

Premiérkou bude Radičová vládu povede jako první žena v historii SR

Předsedové čtyř středopravých stran se v pondělí 28.června, zhruba dva týdny po volbách, dohodli na rozdělení resortů. "Slovensko má po 62 letech reálnou šanci mít vládu bez bývalých komunistů. Tuto ambice tady je," řekla lídryně středopravicové SDKU budoucí premiérka Iveta Radičová slovenskému deníku Sme. Jan Figel, předseda KDH a nominant na ministra do pravy, dodal: "Jsme rádi, že kromě Mečiara končí ve vládě i komunisté." Koalice má v 150 členné Národní radě Slo

venska 79 míst, což jí zaručuje mírnou většinu. Radičová je místopředsedkyní SDKU a v čele volební kandidátky nahradila letos v únoru předsedu strany Mikuláše Dzurindu poté, co nebyl schopen věrohodně vysvětlit financování své strany. Podle zatím zveřejněných informací bude mít v patnáctičlenném kabinetu nejsilnější vládní strana SDKU-DS ministra zahraničí (Mikuláš Dzurinda), financí (Ivan Mikloš), školství (Eugen Jurzyca) a spravedlnosti (Lucia Žitnanská). Křesťanskodemokratické hnutí získalo kromě dopravy ještě vnitro (Daniel Lipšič) a zdravotnictví(Ivan Uhliarik), SaS pak ministerstvo kultury (Daniel Krajcer), resort práce, sociálních věcí a rodiny (Jozef Mihal), hospodařství (Juraj Miskov) obranu (Lubomír Galko). Most – Hid bude spravovat zemědělství (Zsolt Šimon), životní prostředí a Rudolf Chmel má být místopředsedou vlády pro menšiny.

Ekonomika

Kurzovní lístek
2. 7. 2010 (středa)

EUR, 1 .....25.750
Kanada, 1 .....19.304
USA, 1 .....20.518

Kultura

Zemřel spolutvůrce Járy Cimrmana Ladislav Smoljak

Česká kulturní scéna přišla o dalšího velikána. V neděli 6.června zemřel ve věku 78 let režisér, scénárista a herec Ladislav Smoljak, který podlehl dlouhodobé nemoci. Smoljak ještě na konci května hrál ve hře České nebe, která byla poslední od autorské dvojice Smoljak - Svěrák. "Sice jsme se dohodli, že České nebe bude poslední cimrmanovskou hrou, kterou spolu napíšeme, ale přeci jen jsme hodlali být na jevišti déle. On to vydržel – hrál skutečně do posledního dechu," citoval iDnes.cz Svěráka. Právě se Svěrákem byl vystudovaný matematik a fyzik Smoljak považován za duchovního otce fenomenu Járy Cimrmana. Žižkovské divadlo bylo také místem, kde se mohli příznivci tvůrce filmů Vrchní, prchni!, Na samotě u lesa nebo Kulový blesk veřejně rozloučit. "Byla to pro mě povinnost, pan Smoljak napsal naprosto geniální hry a filmy, a proto jsem se s ním přišel rozloučit. Naštěstí s námi zůstane aspoň jeho nezapomenutelný humor," uvedl v útrobách Žižkovského divadla student Radim Sirl.

Smrt Ladislava Smoljaka není jedinou ztrátou české kulturní scény v poslední době. 24.května zemřel ve věku 42 let populární zpěvák Petr Muk. Náhlé úmrtí zpěváka jen několik dnů po vydání jeho poslední desky V bludišti snů zaskočilo mnoho jeho přátel. "Je to pro mě obrovská ztráta dobrého kamaráda," pro Novinky.cz uvedl hudební producent Oldřich Lichtenberg.

V neděli 20.června odešel po krátké a těžké nemoci herec Vladimír Dlouhý (52 let). Představitel oblíbeného Petra z Arabely, hlas Forresta Gumpa nebo v poslední době kostelník Bártík z Hlídače č. 47 měl vážně nemocný žaludek. "Neodešel mi jenom jeden z nejlepších hereckých kolegů, ale také člověk, jehož jsem si po všech stránkách hluboce vážila. Je to pro mě velice těžká rána," uvedla pro ČTK herečka a kolegyně Vladimíra Dlouhého z pražského Divadla na Vinohradech Jiřina Jirásková.

Zlínský festival filmů pro děti a mládež má za sebou 50. ročník

Jubilejní osmidenní filmovou přehlídku, která se letos zaměřila především na tvorbu Karla Zemana, mohli diváci navštívit do neděle 6. června.. Vedle filmové nabídky připravili organizátoři i několik doprovodných programů, některé však museli zrušit kvůli silnému dešti. Festival vyvrcholil slavnostním předáváním cen. Zlínský Mezinárodní festival filmů pro děti a mládež letos slavil, a že bylo co. Konal se totiž již po padesáté, a je tak nejstarším filmovým festivalem pro děti a mládež na světě. Na své si přišlo i české nebe. Sto svíček by letos sfoukly hned tři významné osobnosti české kultury - Karel Zeman, Elmar Kloss a František Hrubín. Organizátoři se proto rozhodli využít této příležitosti a vedle evropských debutů a současné československé tvorby zahrnuli do programu i díla těchto tří autorů. Diváci tak mohli zhlédnout nejen legendární sci-fi Cesta do pravěku, který inspiroval např. Stevena Spielberga, ale i zfilmovanou Hrubínovu Romanci pro křídlovku. Přestože doprovodný program tu a tam komplikoval silný déšť, Zlín se proměnil v celkem živé město. Na náměstí zpívaly děti moravský folklor, po kolejích se prohánět kinematovlak, v galerii se dražily klapky a v kavárně popíjeli kávu herci z filmu Cesta do pravěku, kteří do Zlína přijeli u příležitosti 100. výročí Karla Zemana. Ačkoli festival končí oficiálně až v neděli, každoročně vrcholí už v sobotu vyhlášením vítězů jednotlivých soutěžních sekcí. Zlatý střevíček za nejlepší hraný film pro děti získal polský režisér Andrzej Maleszka, za nejlepší hraný film pro mládež švédský autor Babak Najafi a za animovaný snímek britský tvůrce Philip Hunt. Cenu za tvůrčí přínos ve filmové tvorbě pro děti a mládež si letos odnesl dramatik a scénárista Zdeněk Svěrák.

Pražská muzejní noc lákala k návštěvě posedmé

Pražská muzea a galerie zůstala z 12. na 13.června otevřena déle, aby přivítala návštěvníky Pražské muzejní noci. Během 7.ročníku této události, pořádané Národním muzeem, Dopravním podnikem hl. m. Prahy (DP) a Asociací muzeí a galerií ČR mohli lidé zdarma, nebo za symbolický poplatek navštívit 53 kulturních objektů v hlavním městě. Díky Dopravnímu podniku se mezi nimi návštěvníci přesouvali bez jízdenek. Také provoz metra byl prodloužen do půl druhé ráno. Muzejní noc je každoroční příležitostí zaujmout tu část veřejnosti, která muzea a galerie pravidelně nenavštěvuje. V rozmezí od devatenácti hodin do jedné hodiny ráno, kdy akce trvala, navštívilo kulturní instituce na 182 tisíc lidí. Oproti minulému ročníku přicházelo více rodin s dětmi, pro které bylo připraveno na sedmnáct stezek, kde děti plnily různé úkoly. Za ně pak dostávaly v informačních stanech drobné odměny. Soutěže se také budoucí návštěvníci Muzejní noci mohli zúčastnit přímo na www.prazskamuzejninoc.cz.
Po správném zodpovězení deseti otázek měli šanci vyhrát tričko s motivem Muzejní noci. Nezůstalo ale jen u stezek, nejmenší návštěvníci se mohli taktéž zabavit třeba u divadelního představení v Národním památníku na Vítkově nebo navštívit centrum papírových modelů. Ani dospělí bez dětí, které již omrzelo prohlížení expozic, nepřišli zkrátka. V Muzeu hlavního města Prahy si mohli například vychutnat jazzový koncert The Dixieland Messenger, v Národním zemědělském muzeu ochutnat knedlíky a víno, nebo třeba zhlédnout promítání krátkých filmů na VŠ umělecko-

průmyslové. Pro milovníky fi-atelie byla například připrave-na poštovní tramvaj.

O prvním červnovém víkendu v Praze vyvrcholil festival Mezi ploty

Po devatenácté už Psychiat-rická léčebna v pražských Bo-hnicích otevřela své brány ná-vštěvníkům festivalu Mezi plo-ty. Podobná akce se nekonala pouze v hlavním městě, ale centry kultury se staly i léčeb-ny v Dobřanech u Plzně a v Brně. Cílem každoročního podniku je sblížení světů han-dicapovaných a zdravých. Jak už je zvykem, interpreti vy-stupují bez nároku na honorář, peníze putují jako dar ve pro-spěch léčebny. "Třeba před tře-mi léty byl výtěžek díky dobré návštěvnosti asi 900 tisíc ko-run, o rok později 650 tisíc. Loni, kdy pršelo, byl zhruba 130 tisíc. Letos by to mohlo být i půl milionu, lidí přišla spousta," uvedl serveru Novin-ky.cz ředitel bohnické léčebny Martin Hollý. Program byl o-pět nabitý hudbou, divadlem nebo autorským čtením, kte-rého se zúčastnil i jeden z nej-populárnějších českých autorů Michal Viewegh. Konal se ta-ké jarmark výrobků chráně-ných dílen, kde zdravotně po-stižení představili výsledky své práce. Díky slunečnému počasí a skvělé hudbě dorazilo o víkendu podle organizátorů na 30 tisíc lidí. Sobotní program zahájil na hlavním pódiu pod kostelem český rapper Xindl X, od kterého zazněly nejzná-mější skladby jako Andel nebo Dysgrafik. Třetí pódium násle-dně patřilo big beatu. Radim Hladík se svou kapelou do-kázal, že ještě nepatří do sta-rého železa. Na poli divadel-ním stálo za to zhlédnout ho-dinový blok scének naživo z poradu Na Stojáka. Kapela stu-dentů se zdravotním postiže-ním s názvem The Tap Tap uzavírala sobotní program na hlavním pódiu a i přes účast mnoha různorodých nástrojů zněla sladěně. V neděli se na hlavním pódiu předvedla sku-pina Sunshine. Po nich ná-sledovala skupina UDG. Ná-sledně zahrála kapela Žlutý pes pod modrým nebem. Na hlav-ním pódiu následovala kapela Vypsaná Fixa. Nedělní pro-gram mohli diváci zakončit například s kapelou Sto zvířat nebo zpěvačkou Anetou Lan-gerovou.

Sport

Slováci porazili na MS Italy, v osmifinále je ale zastavili Nizozemci

Podceňovaný slovenský tým porazil ve skvělém zápase Italy 3:2 a postoupil do další fáze MS. Dva góly vstřelil kanonýr Vittek. Pro uřadující šampióny z Itálie pouť šampionátem skončila, spolu se Slovenskem postoupila ze skupiny Para-guay. V osmifinále vyzvali Slováci tým Nizozemska. "Slovenskooooo, heja, heja, heja Slovensko, nadšeně zpí-vala ještě dlouho po zápase početná skupina slovenských fanoušků na stadionu Ellis Park v Johannesburgu. Aby také ne, jejich miláčci senzač-ně vyřadili úřadující mistry světa Italy a na poslední chvíli proklouzli do osmifinále. To vše při historicky první účasti Slovenska na fotbalovém MS. Slavná Itálie naopak bali domů a po také vyřazené Francii je dalším favoritem, který na tur-naji v JAR končí předčasně. "Hned po narození syna je dnešek mým nejšťastnějším dnem v životě. Je to naprosto neuvěřitelné," uvedl bezpro-středně po utkání pro deník Sport trenér Vladimír Weiss. "Jsem na všechny hráče nesmírně hrdý," dodal ještě šťast-ný slovenský lodivod. Slováci šokovali 24.června fotbalový svět nejen výsledkem, ale pře-devším skvělým výkonem. Po dvou prachbídných vystoupe-ních proti Novému Zélandu (1:1) a Paraguayi (0:2) byli jako vyměnění. Tatam byla svazující nervozita, zbavování se balónu, alibistické přihrávk-y, osočování sebe i okolí. Svě-řenci excentrického Weisse byli dobří v defenzivě, draví v přechodové fázi a především odvážní v koncovce. Konečně se rozehrál hvězdný záložník Neapole Marek Hamsík, z je-hož práce těžil jak sparťanský Juraj Kučka, tak především Robert Vittek, autor dvou gólů. Trenér nasadil od první minuty také "rychlonožku" Miroslava Stoha, pomalý Kozák zůstal jen na lavičce, stejně tak tre-nérův syn Vladimír Weiss junior. Tyto rošády zapůsobily na slovenský tým jako živá voda. Ve 25. minutě novic v sestavě Kučka vystihl špatnou rozehrávku De Rossiho, obešel dva protihráče a ještě šťastně mezi obránci prostrčil míč na Vitteka. Ten ve skluzu napálil míč a na jeho nemastnou ne-slanou střelu k tyči nejistý Marchetti nedosáhl. Výsled-kem 1:0 také první půle skon-čila. Ani poločas druhý ne-přinesl v obrazu hry změnu. Slováci byli nadále nebezpeč-nější, využívali každou mož-nost k protiútoku a hrozili pře-devším střelami ze střední vzdálenosti. V 73. minutě za-hrával agilní Hamsík rohový kop. Míč se však k němu od-razil od jednoho z obránců, a tak ho naslepo vrátil přízem-ním centrem do malého vápna. Tam Vittek přetlačil v souboji Chielliniho a lehce míč ztečo-val - 2:0. To pravé drama však mělo teprve přijít. Na 1:2 z pohledu Itálie snižoval v 81. minutě přesnou dorážkou Di Natale, ale o sedm minut poz-ději měli Slováci svůj dvougó-lový náskok zpět. Přesně po minutě pobytu na hřišti vlétl mezi italské stopery Kamil Kopunek a jemným lobem po dlouhém autu přehodil chybně vyběhnuvšího Marchettiho. Italové už jen v úplném závěru zásluhou parádní dalekonosné střely Quagliarellly korigovali na konečných 2:3. Senzační vítězství tak bylo na světě a Slováci mohli začít slavit historický postup. "Je to ob-rovský úspěch. Pro mě, pro ce-lé Slovensko. Posunuli jsme hranice a možnosti slovenské-ho fotbalu zase o kousek dál" nechal se v rozhovoru pro De-ník Sport slyšet dvougólový střelec Vittek. Po triumfálním vítězství se však slovenští fot-balisté zachovali jako rozmaz-lené primadonky. Se slovens-kými novináři vůbec nepro-mluvili, prostorem pro pozápa-sové rozhovory prošli se sklo-penými hlavami a bez jediného slova. Krátce promluvil pouze střelec Vittek, neboť se stal hvězdou utkání a zkrátka mu-sel. "Hráči se tak rozhodli, pro-tože cítili, že ta kritika byla ne-spravedlivá. I v těch předcho-zích zápasech hráli srdcem," prohlásil pro iDnes.cz kouč Vladimír Weiss, který se k protestu také přidal a na tis-kové konferenci odpovídal pouze v angličtině.

V boji o čtvrtfinále se Slo-váci 28.června utkali s týmem Nizozemska. Ten prošel svou základní skupinou bez zavá-hání a ve třech utkáních inka-soval pouze jediný gól. "Může-me jen překvapit, v utkání budeme jasným outsiderem," uvedl v rozhovoru pro ČT tre-nér Weiss. Slováci prohráli 1:2, když čestný gól zaznamе-nal v posledních vteřinách pro-měněným pokutovým kopem Vittek. Kanonýr francouzské-ho Lille se čtyřmi brankami zařadil k nejlepším střelcům dosavadního průběhu šampio-nátu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Benedikt XVI. v Římě ukončil Rok kněží

Svatý otec během mše svaté na svatopetrském náměstí na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 11.června 2010 zakončil Rok kněží. Benedikt XVI. vyhlásil Rok kněží u příležitosti 150. výročí úmrtí svatého faráře arského. Portrét Jana Maria Vianneye byl zobrazen na gobelínu, který zdobil svatopetrské náměstí a během mše svaté papež použil světcův kalich. Kněží během bohoslužby obnovili své kněžské sliby a Svatý otec je opět svěřil pod ochranu Panny Marie. V homilii Benedikt XVI. shrnul podstatu poslání kněze v dnešní době, zmínil tristní případy selhání kněží a požádal o odpuštění Boha i postižené osoby. Mimo jiné také řekl: *"Nejdůležitějším z textů dnešní liturgie je Žalm 23 – Pán je můj pastýř! – v němž modlící se Izrael přijal Boha jako pastýře a učinil ho ukazatelem vlastního života. 'Pán je můj pastýř, nic nepostrádám' v tomto prvním verši se vyjadřuje radost a vděčnost za to, že Bůh je přítomen a stará se o člověka."* Světového setkání kněží, které se v Římě konalo ve dnech 9.-11. června 2010, se zúčastnilo přes 10 tisíc předem přihlášených kněží z 91 zemí světa. Mezi nimi bylo i 66 kněží z českých a moravských diecézí včetně 4 biskupů: Jiřího Paďoura, Pavla Posáda, Františka Radkovského a Františka Václava Lobkowicze. *"Věrnost Krista, věrnost kněze"* - tato myšlenka byla mottem mezinárodního kněžského kongresu. Setkání, svědectví kněží, modlitby, zpovědi, adorace, hudba, konference a mše svaté naplnily velmi bohatý program Světového setkání kněží. Na úvod (9. června 2010) se kněží sešli v bazilice svatého Pavla za hradbami k modlitbě a konferenci na téma "Obrácení a poslání". V kostele byla také vystavena Nejsvětější svátost a kněží měli příležitost ke svátosti smíření a ke slavení eucharistie. Ve čtvrtek (10. června 2010) se kněží shromáždili v bazilice Santa Maria Maggiore, kde se zamýšleli nad tématem "Večeřadlo: vzývání Ducha Svatého s Marií v bratrském společenství". Večer se kněží spolu se Svatým otcem účastnili modlitební vigílie spojené s eucharistickou adorací na Náměstí svatého Petra, během níž Benedikt XVI. odpověděl na otázky, které mu položilo pět kněží, za každý kontinent jeden. Na závěr 11. června 2010 Svatý otec slavnostně ukončil Rok kněží společnou eucharistickou bohoslužbou s 15 tisíci koncelebrujícími kněži na svatopetrském náměstí.

Mons. Bernard Bober novým arcibiskupem v Košicích

Svatý otec Benedikt XVI. jmenoval 4.června novým košickým arcibiskupem - metropolitou současného košického světícího biskupa Mons. Bernarda Bobera. Ten vystřídá arcibiskupa Mons. Alojze Tkáče, který odchází do výslužby. Mons. Bernard Bober se narodil 3. listopadu 1950 v Zbudskom Dlhom v okrese Humenné. Základní školu navštěvoval ve Zbudskom Dlhom a v Koškovcích. Po maturitě na střední škole v Humenném nastoupil v září 1969 do kněžského semináře a na teologickou fakultu v Bratislavě. Po vysvěcení na kněze, které přijal 8. června 1974 v Bratislavě, působil jako kaplan ve farnostech Humenné, Snina (1975) a Zborov (1977). Od roku 1978 byl farářem ve farnosti sv. Ladislava v Kecerovcích a v letech 1990-1991 působil jako farář a děkan v Humenném. V roce 1991 ho diecézní biskup Mons. Alojz Tkáč ustanovil svým generálním vikářem. Svatý otec Jan Pavel II. ho 28. prosince 1992 jmenoval vissalským titulárním biskupem a košickým světícím biskupem. Biskupské svěcení přijal z rukou kardinála Jozefa Tomky v katedrále sv. Alžběty v Košicích 30. ledna 1993. Biskupské heslo Mons. Berndarda Bobera zní: "S láskou, poslušností a milosrdenstvím".

Tělo kardinála Špidlíka bylo uloženo do sarkofágu

V neděli 6. června 2010 byla ve velehradské bazilice sv. Cyrila a Metoděje přenesena rakev kardinála Tomáše Špidlíka na své definitivní místo, do sarkofágu, v apsidě za hlavním oltářem baziliky. Liturgii slova předsedal v úzkém kruhu římských a olomouckých členů Centra Aletti a jejich přátel olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Po pohřbu dne 30. dubna 2010 spočívaly kardinálovy ostatky ještě další měsíc v Královské kapli baziliky, hned vedle hrobky arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana. Za podpory České provincie Tovaryšstva Ježíšova je sarkofág, nyní umístěný za hlavním oltářem, zhotoven z bílého řeckého taxoského mramoru na návrh dvou autorů: italského architekta Paolo Marcianiho a jezuity Marka Ivana Rupnika z římského Centra Aletti (L´Atelier dell´arte). Osazený náhrobek bude doplněn ještě mozaikou vyhotovenou taktéž v římském L´Altelier dell´ arte, která bude podélně celý náhrobek lemovat. Vybrány byly takové teologické motivy, které kardinálovo učení nejvíce vystihují, např. Proměnění Páně na hoře Tábor. Rakev je v náhrobku uložena tak, aby "tělo vyhlíželo" ikonu Matky jednoty křesťanů v přilehlé stejnojmenné kapli. Tak je spojená s římskou bazilikou Santa Maria Maggiore, poblíž které kardinál celý život působil.

Arcibiskup Duka převzal palium

O slavnosti sv. Petra a Pavla 29.června 2010 předal papež Benedikt XVI. při mši svaté ve vatikánské bazilice sv. Petra pražskému arcibiskupovi Dominiku Dukovi OP palium. Tak jako každý rok byla i letos palia požehnána o vigilii svátku apoštolů Petra a Pavla a druhý den předána novým arcibiskupům metropolitům. Svatý otec pak při zvláštní audienci následujícího dne přijal nové arcibiskupy spolu s jejich příbuznými a nejbližšími přáteli, kteří je na udílení palia doprovázeli. V tentýž den večer uspořádal Pavel Vošalík, velvyslanec České republiky u Svatého stolce, na počest nového arcibiskupa slavnostní recepci ve své rezidenci. Palium je pruh z bílé ovčí vlny s aplikacemi pěti černých hedvábných křížů. Vlna je získána ze dvou beránků, kterým papež žehná ve svátek sv. Anežky Římské (21. ledna). Symbolizují ztracenou ovečku, kterou se vydává hledat a zachraňuje Dobrý Pastýř, a zároveň Ukřižovaného Beránka, obětovaného za spásu lidstva. Palium vyjadřuje také jednotu s římskou církví. Může je oblékat pouze papež a arcibiskupové metropolité.

Podle zpráv České biskupské konference

Svatý otec Benedikt XVI. oznámil vytvoření Papežské rady pro opětovnou evangelizaci

Drazí bratři a sestry,

Bohoslužbou prvních nešpor vstupujeme do slavnosti svatých Petra a Pavla. Je nám dáno činit tak v papežské bazilice zasvěcené apoštolovi národů v usebrané modlitbě nad jeho hrobem. Rád bych proto orientoval svou krátkou reflexi k perspektivě misijního povolání církve. Toho se týká třetí antifona žalmu, který jsme se modlili, a biblické čtení. První dvě antifony jsou věnovány svatému Petrovi; třetí svatému Pavlovi a říká: „Svatý apoštole Pavle, tebe si Pán vyvolil, abys hlásal pravdu po celém světě". A v krátkém čtení, vzatém ze začátku listu Římanům, se prezentuje Pavel jako „povolaný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti" (*Řím* 1,1). Postava Pavla – jeho osoba a jeho služba, celá jeho existence a jeho tvrdá práce pro Boží království - jsou cele věnovány službě evangelia. V těchto textech je patrný smysl hnutí, jehož protagonistou není člověk, ale Bůh, dech Ducha svatého, který vede apoštola na cestách světem, aby nesl všem dobrou zvěst: přísliby proroků, které byly naplněny v Ježíši, Kristu, Božím Synu, zabitému pro naše hříchy a vzkříšenému pro naše ospravedlnění. Šavel už není; je Pavel, ba Kristus, který žije v něm (srov. *Gal* 2,20) a chce dosáhnout ke všem lidem. Pokud tedy slavnost svatých patronů Říma odkazuje na dvojí typické napětí této církve, na jednotu a na univerzalitu, pak kontext, ve kterém se dnes večer nacházíme, nás volá k tomu, abychom upřednostnili ten druhý a nechali se takřka „strhnout" svatým Pavlem a jeho mimořádným povoláním.

Jméno apoštola národů si zvolil Boží služebník Jan Křtitel Montini, když byl uprostřed konání Druhého vatikánského koncilu zvolen Petrovým nástupcem. V rámci svého programu uskutečňování koncilu svolal Pavel VI. roku 1974 biskupskou synodu na téma evangelizace soudobého světa a rok poté vydal apoštolskou exhortaci *Evangelii nuntiandi*, která začíná těmito slovy: „Hlásání evangelia lidem naší doby, kteří jsou plni nadějí, ale často i zkoušeni strachem a úzkostí, je beze vší pochyby službou prokazovanou nejen křesťanskému společenství, ale i celému lidstvu" (č.1). Aktuálnost tohoto tvrzení je zarážející. Je z něho cítit výjimečná misijní vnímavost Pavla VI. a prostřednictvím jeho hlasu i velká koncilní touha evangelizovat soudobý svět, touha, která vyvrcholila dekretem *Ad gentes*, ale která prostupuje všemi dokumenty Druhého vatikánského koncilu a která ještě předtím živila smýšlení i práci koncilních otců, kteří se shromáždili, aby prezentovali světový rozmach, jehož dosáhla církev způsobem, který ještě nikdy nebyl tak hmatatelný.

Slova nedovedou vystihnout, jak ctihodný Jan Pavel II. během svého dlouhého pontifikátu rozvinul tuto misijní projekci, která – což je třeba vždy zdůraznit – odpovídá samotné povaze církve a která spolu se svatým Pavlem může a má stále opakovat: „Tím že hlásám evangelium, se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal" (1 *Kor* 9,16). Papež Jan Pavel II. živě znázorňoval misijní povahu církve apoštolskými cestami a důrazem svého magisteria na „novou evangelizaci": „novou" nikoli co do obsahu, ale ve vnitřním rozletu, otevřenou na milost Ducha svatého, který představuje moc nového zákona evangelia a který neustále obnovuje církev; „novou" co do hledání způsobů, které by odpovídaly této moci Ducha svatého a byly přizpůsobeny době a situaci; »novou« protože je potřebná také v zemích, které už zvěst evangelia obdržely. Všem je zcela zřejmé, že můj předchůdce dal mimořádný podnět misijnímu poslání církve nejenom vzdálenostmi, které překonal, ale především ryzím misijním duchem, který ho oživoval a kterého nám odkázal na úsvitu třetího tisíciletí.

Na počátku své petrovské služby jsem shrnul tento odkaz tvrzením, že církev je mladá a otevřená k budoucnosti. A dnes nad hrobem svatého Pavla opakuji: církev představuje ve světě nezměrnou moc obnovy. Není to zajisté její moc, ale moc evangelia, z něhož vane Svatý Duch Boží, Bůh Stvořitel a Vykupitel světa. Výzvy doby vždycky přesahují lidské schopnosti, ať už ty historické a sociální, a tím spíše ty duchovní. My Pastýři máme někdy dojem, že prožíváme znovu onu zkušenost apoštolů, kdy šly za Ježíšem zástupy lidí, a On se apoštolů tázal: co můžeme učinit pro tyto lidi? Oni tehdy zakoušeli svou nemohoucnost. Ježíš jim však dokázal, že nic není nemožné ve víře v Boha a že několik požehnaných a sdílených chlebů a ryb mohlo nasytit všechny. Avšak neexistoval – a není – pouze hlad po materiálním pokrmu. Existuje hlubší hlad, který může nasytit jenom Bůh. Také člověk třetího tisíciletí touží po autentickém a plném životě, potřebuje pravdu, hlubokou svobodu a nezištnou lásku. Také na poušti sekularizovaného světa má duše člověka žízeň po Bohu, po živém Bohu. Proto Jan Pavel II. napsal: „Poslání Krista Vykupitele, které je svěřeno církvi, zdaleka ještě není splněno," a dodal: „Jediný pohled na lidstvo v jeho celku na konci druhého tisíciletí nám ukazuje, že toto poslání vázne dosud v začátcích a že my se ze všech sil musíme zapojit do práce na jeho splnění (*Redemptor missio*, 1). Na světě existují regiony, které stále čekají na první evangelizaci, jiné už ji obdržely, ale potřebují prohloubení, a jsou další, kde evangelium již dávno zapustilo kořeny a dalo vznik křesťanské tradici, ale kde během posledních staletí způsobil proces sekularizace vážnou krizi smyslu křesťanské víry a příslušnosti k církvi.

V této perspektivě jsem se rozhodl vytvořit nový organismus v podobě Papežské rady, jejímž základním úkolem bude prosazovat opětovnou evangelizaci v zemích, kde už jednou byla hlásána zvěst víry a jsou tam přítomny církve starodávného založení, ale které prožívají postupnou sekularizaci společnosti a určitý druh „zatmění smyslu pro Boha" a představují výzvu k nalezení odpovídajících prostředků opětovného předkládání nepomíjivé pravdy Kristova evangelia.

Drazí bratři a sestry, výzva nové evangelizace interpeluje univerzální církev a také po nás žádá, abychom pokračovali ve snaze hledat plnou jednotu křesťanů. Výmluvným znamením této naděje v tomto smyslu jsou pravidelné vzájemné návštěvy mezi církvemi Říma a Konstantinopole u příležitosti svátků jejích svatých patronů. Proto dnes znovu s radostí a uznáním přijímáme delegaci vyslanou patriarchou Bartolomějem I., kterého tímto co nejsrdečněji zdravím. Přímluvy svatých Petra a Pavla kéž vymohou celé církvi horlivou víru a apoštolskou odvahu, aby byla hlásána světu pravda, kterou všichni potřebujeme, pravda, kterou je Bůh, počátek a cíl vesmíru a dějin, milosrdný a věrný Otec, naděje života věčného. Amen.

Proneseno Benediktem XVI. 28.června 2010
v bazilice sv. Pavla za hradbami

Zemřel biskup Jaroslav Škarvada

Ve večerních hodinách v pondělí 14. června 2010 zemřel v Praze emeritní biskup Mons. ThDr. Jaroslav Škarvada. Často se o něm hovořilo jako o "nenapravitelném optimistovi", který svou dobrou náladou dokázal "nakazit" všechny kolem sebe. A přitom prošel tolikerou beznadějí a zažil mnoho těžkých chvil 20. století. Sám jeho život byl ovšem svědectvím o naději. Jeho životní pouť dávala tušit, z jakého životadárného pramene čerpal. V den jeho smrti u něj dopoledne sloužil mši svatou kardinál Miloslav Vlk, který se nedávno vrátil ze svého pobytu ve Svaté zemi. Až do poslední chvíle s ním byli lidé z okruhu jeho nejbližších.

Jaroslav Škarvada se narodil 14. září 1924 v Praze na Královských Vinohradech. Gymnázium, kde pomalu dozrávalo jeho přesvědčení o kněžském povolání, dokončil za okupace v roce 1943. Za války navštěvoval přednášky *Studia catholica*, neakademického semináře, kde po uzavření vysokých škol bylo možné studovat teologii. Po osvobození ve studiu pokračoval v Římě, kde byl od roku 1945 posluchačem papežské *Lateránské a Gregoriánské univerzity* a později alumnem české papežské koleje *Nepomucenum*. Studium ukončil doktorátem. Na kněze byl vysvěcen 12. března 1949. Díky politické situaci v bývalém Československu (vzhledem k internaci kardinála Berana a dalším zásahům proti katolické církvi) byl ovšem jeho návrat do vlasti znemožněn.

Místo návratu domů byl poslán jako kaplan do farnosti San Vito al Tagliamento v Benátsku. Po čtyřech letech, které strávil ve městě, jehož obecní rada ho potom, co se později stal biskupem, jmenovala čestným občanem, působil jako profesor dogmatiky v regionálním semináři v Chieti. Tam vyučoval deset let. Od roku 1965 působil jako sekretář kardinála Berana. Po jeho příjezdu z internace v Radvanově do Říma s ním Škarvada spolu s Karlem Skalickým spolupracoval až do jeho smrti v roce 1969. Od roku 1968 působil jako koordinátor duchovní služby českých krajanů rozptýlených po celém světě a v letech 1970-1991 byl rovněž spolupracovníkem vatikánského *Státního sekretariátu*.

Činnost koordinátorů duchovní služby pro uprchlíky z komunistických zemí byla posílena s nástupem papeže Jana Pavla II., který dal exilům komunistických zemí biskupy. Dne 18. prosince 1982 byl Škarvada jmenován titulárním biskupem litomyšlským a 6. ledna 1983 byl papežem Janem Pavlem II. v bazilice sv. Petra vysvěcen. Úkolem jeho biskupské služby bylo nadále řízení pastorace českých krajanů v zahraničí. Kromě toho se však na vlnách *Hlasu Ameriky, Svobodné Evropy a Vatikánského rozhlasu* snažil bránit svobodné a nezávislé myšlení.

V listopadu 1989 se podílel na přípravě svatořečení blahoslavené Anežky. Po pádu komunismu se biskup Škarvada snažil co nejdřív dostat do revolučním děním rozvířené Prahy. Na pozvání kardinála Tomáška se vrátil domů. Pro Svatého otce sepsal zprávu o dění v Československu a doručil mu pozvání pozdějšího prezidenta Václava Havla k návštěvě. Biskup Škarvada se stal pověřencem papeže pro přípravu tehdejší slavné cesty do Československa.

Dne 28. srpna 1991 byl Škarvada jmenován pražským pomocným biskupem. Od listopadu 1991 do února 2001 zastával funkci generálního vikáře pražské arcidiecéze a od ledna 1993 do září 2002 byl proboštem Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze. Po dovršení 75 let požádal papeže o uvolnění z úřadu biskupa. Jan Pavel II. jeho žádosti vyhověl 25. září 2002.

Dokud mu to zdraví dovolovalo pomáhal v pastoraci. Dne 28. října 2003 mu prezident republiky Václav Klaus udělil Řád T. G. Masaryka III. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. Dne 18. prosince 2003 byl jmenován delegátem Svatého stolce pro rytířský Řád křížovníků s červenou hvězdou.

Poslední rozloučení se zesnulým biskupem Jaroslavem Škarvadou se konalo v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze dne 21. června 2010. Jeho tělo bylo uloženo do kapitulní hrobky na hřbitově v Praze - Břevnově.

Česká biskupská konference

Promluva kardinála Miloslava Vlka na pohřbu biskupa Jaroslava Škarvady

Drazí,

Bůh má s každým člověkem od věčnosti své plány. Každému svěřuje úkol ve světě a v církvi, který máme ve světle Ducha svatého objevit a s jeho pomocí uskutečnit.

Náš zemřelý spolubratr ve svém srdci záhy objevil Boží hlas, který ho zval k následování na cestě kněžské služby. Ve své velkodušnosti neváhal za tímto Božím hlasem jít. Vyjádřil to v životopisné knize rozhovorů s Bohumilem Svobodou, která má jako název i motto citát z proroka Jeremiáše: "Svedl jsi mě, Hospodine" a já jsem se nechal svést…

V jeho životních osudech, popsaných v této knize a shrnutých v mediálních zprávách o jeho smrti i na úmrtním oznámení, se promítají dramatické události minulého století: nacismus, Druhá světová válka, brzký příchod komunismu i 20 let znovunabyté svobody. Po příchodu komunismu se nemohl vrátit do vlasti. I z oficiálních vatikánských míst dostal radu, aby se domů nevracel. Hrozilo by mu totiž zatčení coby "vatikánskému špionovi" a následné vězení. Jaroslav uposlechl. Pochopil, že nebyl vysvěcen na kněze jen pro rodnou arcidiecézi, ale pro církev.

Tvrdý osud exulanta, který se desítky let nemohl vrátit do vlasti, ho nezastavil na cestě kněžské služby, na níž ho Pán povolal. 34 kněžských let prožitých v Itálii může být na závěr kněžského roku příkladem věrné služby: služby tamní církvi, ve farnosti, služby profesora v diecézním bohosloveckém semináři, ve službě univerzální církvi ve Státním sekretariátu Vatikánu či ve službě českým věřícím roztroušeným v cizině po celém světě.

V různých funkcích, které zastával v Itálii a v Římě, mohl sloužit i církvi u nás doma. Nelze vypočítat všechny další úkoly a místa, která postupně v cizině zastával; věrná služba v nelehkých situacích…

Své těžké životní situace nesl biskup Škarvada s humorem a úsměvem a vždy s křesťanskou nadějí. Svorně to připomínají všichni, kdo ho znali a kdo na něj

vzpomínají. Naděje ho nikdy neopouštěla, ale posilovala. Dokázal ji rozdávat druhým. Ve svých promluvách na Vatikánském rozhlase ji předával i nám. Jeho promluvy o kněžství jsme si svého času přepisovali na stroji a rozšiřovali pro meditaci. Sloužily u nás kněžím i bohoslovcům.

Jeho věrné kněžské srdce neodmítalo žádný úkol, který mu byl v životě dáván. Po pádu komunismu rád přijal pozvání ke službě v rodné diecézi, ano čekal, až se bude moci vrátit… Protože i ze zahraničí bedlivě sledoval situaci církve v naší zemi a znal dobře zdejší poměry, jmenoval ho Svatý otec na mou žádost pomocným pražským biskupem. Ustanovil jsem ho pak generálním vikářem. Jeho naděje ani na této rovině nezklamala a jeho návratem se naplnila…

Kříž vyhnanství nesl jako oběť za pronásledovanou církev doma – tak jsem ho slyšel hovořit, když se biskupové, kteří se účastnili v r. 1969 v Římě pohřbu kardinála Berana, sešli v Nepomucenu a mluvili tu o nové situaci po smrti pana kardinála.

Ani hluboká radostná naděje nemohla vždy úplně zakrýt kříže, které nesl… V posledních letech jeho života, kdy ho postihla nevyléčitelná nemoc, nesl tíh tohoto kříže trpělivě ve stejném duchu…

V poslední den jeho života dal Pá svému věrnému služebníkovi ještě jedn milost. Po návratu z ciziny jsem ho nemocnici u sester Boromejek navštívil abych u jeho nemocničního lůžka slouži mši svatou. I když většinu času mě zavřené oči, ve chvíli pozdravu pokoj je jasně otevřel a pozdravil se s námi jako by se loučil. Poslední hodiny svéh života prožil posílen svatým přijímáním Jeho nástupce ve funkci, generální viká Michael Slavík, měl možnost s dalším blízkými doprovodit pana biskupa př jeho odchodu až k branám věčnéh života. Jeho celoživotní naděje se i tad naplnila.

Jeho kněžský i biskupský život se vy značoval věrností ve službě, radostno nadějí a pokorným nesením kříže jak oběti za církev. Věříme, že nyní před Bož tváří chválí Pána za to, že mu ve všec peripetiích života dával sílu, aby všechn obtíže překonal. Jistě se za nás, za naš kněze i za celou diecézi přimlouvá…

Miloslav kardinál Vl
proneseno 21. 6. 201
v pražské katedrál

Dvě radostné zprávy z benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle u Chicaga

Opat Hugh R. Anderson OSB
předsedou Americko-Cassinské kongregace

Ve čtvrtek 17.června 2010 delegáti Generální kapituly zvolili opata Hug Richarda Andersona OSB na dobu následujících šesti let nejvyšším představeným zdejší benediktinské kongregace. Stal se tak patnáctým předsedou Americko-Cassinské kongregace.

V pořadí již patnáctá generální kapitula se konala v opatství Sv.Bernarda, Cullman, Alabama ve dnech 13. – 18.června 2010. Opat Hugh vystřídá opata Timothy Kelly OSB, který na svůj úřad rezignoval ze zdravotních důvodů uprostřed druhého volebního období 16.června. Volbu potvrdil arciopat Douglas Nowicku OSB, druhý poradce kongregace.

Opat Hugh R. Anderson OSB má nyní 72 roků a dosud byl ve funkci prvního poradce kongregace. Byl v pořadí osmým opatem opatství sv. Prokopa v Lisle, Illinois, kde tento úřad zastával v letech 1985 – 2002. Nový předseda kongregace opat Hugh pak v opatství sv.Bernarda celebroval děkovnou mši svatou, která byla zakončena slavnostním Te Deum.

Augustin G. Murphy OSB
novým opatem kláštera sv. Prokopa v Lisle

O slavnosti sv. Jana Křtitele 24.června 2010 komunita mnichů z benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle zvolila svého desátého opata. Stal se jím Augustin Gregory Murphy OSB, který v úřadu opata vystřídá dosavadního opata Dismase B. Kalcice OSB, kterému skončilo jeho volební období. Opat Augustin G. Murphy OSB se narodil v Huntingtonu, NY 25.března 1974. Absolvoval střední školu v New Yorku a v roce 1992 započal studia ekonomiky na Univerzitě v Chicagu, kde získal titul bakaláře. V prosinci 1995 vstoupil do kláštera sv.Prokopa v Lisle a 6.září 1997 zde složil první řeholní sliby. Současně studoval filosofii na zdejší Benediktinské univerzitě a také v letech 1997 – 2000 vyučoval na zdejší Benediktinské Akademii. Potom započal u dominikánů studovat teologii, kterou ukončil v roce 2004 a 3.července 2004 byl vysvěcen na kněze arcibiskupem Danielem Kučerou OSB, původně pátým opatem u sv. Prokopa. Potom byl ustanoven jako kněz a učitel náboženství na Benediktinské Akademii v Lisle, kde působil do roku 2006. V současné době studoval na doktorát teologie na universitě Notre Dame.

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

Vás srdečně zve na

LETNÍ

PIKNIK

na zahradě České misie

v neděli 18.července od 12:00 v poledne do setmění

Hudba, zpěv a dobrá nálada.

Domácí guláš, bramboráky, uzeniny, pečivo,
české pivo a další pochoutky.

Vstup volný

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

Co přát mu můžem víc,
když bolest srdce drásá,
jen věčný mír,
v němž nás všech je spása.

Hluboce zarmouceni oznamujeme přátelům a známým, že nás navždy opustil pan

Zdeněk Ryba

Zemřel 25.května 2010
po dlouhém a bolestném utrpení
se zhoubnou nemocí,
které nakonec podlehl.

S láskou vzpomíná

Dcera Světlana
s maminkou

Přijmu na opatrování

starší osobu do svého domu.
Volejte Cindy: 630 – 789 8203

I will provide care

for an elderly person in my house.
Call Cindy : 630 – 789 8203

Mám zájem o dopisování a výměnu různých věcí

Jsem dlouholetý sběratel známek, mincí, bankovek, pohlednic a jiného materiálu (hrací karty, zapalovače, pivní sklo, telefonní karty, malé kalendáříky a mnoho dalších věcí).

Pište na adresu:
Josef Kříž
Dětenice 25
CZ – 507 24
Czech Republic – EUROPE

Upřímná vzpomínka

S vděčností v srdci si připomeneme 24.července desáté výročí, kdy odešel na věčnost náš milovaný tatínek a dědeček, pan

Erich Krzyvon

Bývalý majitel General's Club v Chicagu a restaurace Zlatá Praha v Chicagu.

Narodil se v Karviné ve Slezsku
a do USA přišel hned po roce 1948.
Byl dlouholetým členem Sdružení Československých Exulantů v Chicagu, Československé Národní Rady Americké v Chicagu a Berwyn Post #2378 V.F.W.
Zemřel 24.července 2000 ve věku 75 roků.

S láskou také vzpomínáme na naši maminku a babičku, paní

Georgiann Krzyvon

Narodila se v Praze a v USA žila 55 roků.
Bydlela v Berwynu a byla členkou
Telephone Pioneers of America.
Zamřela 26.března 2008 ve věku 67 let.
Odpočívá se svým manželem
na hřbitově Woodlawn.

Děkujeme všem, kdo si na naše rodiče spolu s námi vzpomenou v modlitbě.

Georgiann Kazmer, dcera s manželem Michaelem A.D.D.S.
Eric Krzyvon, syn s manželkou Laurou
Michael a Alex Kazmer
a Katelyn a Daniel Krzyvon, vnoučata
jménem celé pozůstalé rodiny

Srdečné blahopřání

k 75.narozeninám

Laďu Gajdovi

Ej, ztepilí šuhaji v čižmách, vy
ej, děvčata v suknici rudé,
vždy vesele bývalo v Lanžhotě,
vždy vesele v Lanžhotě bude...

Sudičky nasadily před pětasedmdesáti léty malému Ládíčkovi na hlavičku šuhajův klobůk a na nožičky fotbalové kopačky, aby z něho vyrostl udatný moravský šuhaj, který tak nádherně obohacuje naše Moravské dny a jako fantastický fotbalista nejen jako hráč, ale také jako trenér a organizátor se stal chloubou naší chicagské Sparty. Tato všechna jeho záslužná práce je navíc korunována lví účastí na získání a úspěšném provozu našeho nového kostela České misie sv. Cyrila a Metoděje.

Nechť Nebeský Otec na přímluvu Panny Marie a všech českých patronů Vás bohatě odmění za Všechnu Vaši práci na národa roli dědičné a ještě na dlouhá léta Vás zachová v dobrém zdraví.

To všechno Vám ze srdce přejí
a v modlitbě vyprošují

Fr. Dušan Hladík

a přátelé z České misie v Chicagu

Farewell Saint Joseph School

By: Nicole Zolman

Saint Joseph School is an astounding religious community
of teachers and students with hospitable, smiling faces.
Each student can set his or her imagination free
in interesting lessons that take the class to an assortment of places.

The teachers and staff are amiable people to all
and strive to accommodate the needs of every adolescent.
Classmates have each other's backs, never letting one another fall,
their kind deeds illustrating that their love for each other is truly meant.

In order for students to be active in school, SJS offers many chances
including sports, such as volleyball, football, basketball, and track.
Children can be in student council, helping organize events, like dances,
or work extended care, watching over little kids and giving them snack.

Kids are taught to live by the Fruits of the Holy Spirit,
a lesson they will not overlook during any of their future years.
Those who attend Saint Joseph School will surely profit,
due to the love of the Saint Joe's community and their peers.

Each year, the eighth graders graduate and part ways with their SJS family,
taking only memories as the grade prepares for high school, splitting apart.
All the students will miss the school and their amazing classmates greatly,
but no matter where life takes them, they will always remain in each other's heart.

Ústředna Moravských Spolků
Vás srdečně zve na

PIKNIK

V neděli 15.srpna 2010
v Kiwanis parku 11AM – 6PM

8820 Brookfield Ave.
Brookfield, IL 60513
(Z Ogden Ave. odbočit na Prairie Ave. na sever a
za stanicí Metra doprava – park je vedle Brookfield Village Hall.)

- Hudba DJ Speedster
- Hraje Czech Brass Band music
- Hry pro děti
- Vystoupení taneční skupiny Besídka
- Bramboráky, zákusky, hot dogs
  a další pochoutky

Oblíbené české a slovenské
jídlo a pečivo, chlazené české pivo.

Zveme rodiny, přátele
a příznivce dobré zábavy

www.UnitedMoravianSocieties.org

Řecký festival,

aneb jak to dělají v ortodoxní farnosti sv. Kateřiny

V sobotu 4.června tohoto roku byl krásný den a tak jsem vyrazili v Washingtonu D.C. směrem do Virginie. Jeli jsme po dálnici číslo 50 a asi po dvaceti minutách jízdy jsme si všimli velké tabule, která zvala všechno kolem jedoucí na „Greek Festival" – Řecký festival. Šipka na tabuli však ukazovala na druhou stranu dálnice. Naštěstí za námi nebylo mnoho aut, a tak Květa, moje společnice a bývalá spolužačka, která auto řídila, mohla snadno na nejbližší křižovatce odbočit a vrátili jsme se do ulice Glen Karlyn, kde už nás ukazatelé naváděli přímo na festival. Po krátké jízdě jsme již před sebou uviděli nádherný bílý chrám s obrovskou kopulí. Byl to Řecký ortodoxní kostel sv. Kateřiny. Zastavili jsme na prostranném parkovišti ve stínu stromů, hned u vchodu na velkou zahradu, ze které byl také vchod do kostela.

Na zahradě již panoval čilý ruch. Dobrovolníci, kterým říkají „stewards", prostírali ubrusy na stoly, jiní již začínali opékat na rožni jehňata, kuřata a řeckou klobásu zvanou „loukanito". Jiní zase rovnali pod velkým stanem láhve vína, mezi nimiž bylo i pověstné řecké kořeněné víno s přídavkem pryskyřice, nebo kalafuny, kterou jsem do té doby znal jen jako látku, kterou se maže smyčec na housle.

Právě ve stanu s vínem jsem se zastavil. Ne abych si dal deci nebo osminku vína, ale abych se zeptal jednoho, na pohled příjemného Řeka, kdy festival začíná. Řekl mi, že v 11 hodin. A protože on už měl všechno připraveno a měli jsme ještě dost času, využil jsem toho ke krátkému rozhovoru. Představil se mi jako Franklin Burton. To jméno se mi ale moc řecké nezdálo. Dozvěděl jsem se, že byl jedenácté dítě řeckých rodičů. Emigrantů a nyní, že je mu 77 roků. Sám vystudoval elektronické inženýrství, jeho otec pracoval celý svůj život jako kuchař. Domnívám se, že jeden z nich si pro Američany těžko vyslovitelné řecké jméno změnil na Burton. Nemyslím, že by těžce vyslovitelné jméno vadilo jeho otci kuchaři, zvlášť pokud dobře vařil, spíš si myslím, že jméno si změnil Franklin, ale už jsem se nechtěl ptát na podrobnosti. A kazit dobrou náladu.

Náš nový řecký přítel Franklin Burton a Květa Schlosberg

Ortodoxní kostel sv. Kateřiny ve Falls Church, Virginia

Během našeho rozhovoru se zahrada rychle zaplnila hosty. Mnozí již seděli u stolů a pochutnávali si na dobrém jídle. Protože venku bylo velké horko, šli jsme dovnitř prostorné haly, která byly pro tuto příležitost upravena jako jídelna. Po celý rok slouží tento sál pro taneční zábavy a různé kulturní akce. V příjemném chládku měly řecké ženy vystavené jídlo, které jsme si mohli vybrat. Já jsem si dal jehněčí pečené na rožni a Květa si vybrala půl slepičky také upečené na rožni. K masu se pak nabízela spousta salátů různých dobrých příloh. Jedna hezká slečna, která také vydávala jídlo, se nás zeptala, jestli bychom nechtěli ochutnat jejich dobrou řeckou polévku. I když jsem měli již plný talíř, nechtěl jsem říci téhle krásné Řekyni ne, a tak mi na tácek dala ještě misku té pověstné řecké polévky. Musím však říct, že i přesto, že všechno bylo výborné, kam se hrabou s jejich řeckou polévkou „avgolemono" na naši dršťkovou. Také jsme ochutnali to jejich řecké víno s přídavkem resin – té kalafuny, kterou jsem si mazal smyčec, když jsem ještě hrával na housle. V Řecku asi nemají dost houslistů, tak přidávají tu kalafunu do vína. No nebylo to špatné a dalo se to pít, ale osobně bych dal přednost sv.Ludmile - mělnickému vínu nebo kterémukoli vínu z Moravy, jak nám ho za mých mladých let dodávali do hospody „U piły" a já ho z demižonů přeléval do lahví.

Když jsme se dobře najedli, šli jsme si prohlédnout prodejní stánky, které byly umístěné v původním malém kostele. Byl jsem rád, že tam neměli nic, co bych musel doma dávat dohromady. Květa si totiž obvykle něco objedná přes internet a já potom ty výrobky „Made in China" musím dávat

dohromady a člověk, aby k tomu měl nějaký kurs pro kutily. Tady naštěstí nic takového neměli. Naproti tomu jsme obdivovali stánky se šperky a bižuterií a také stánky s produkty řecké přírody. Koupili jsme si láhev řeckého olivového oleje, pár krabiček olejovek a velké černé olivy. Potom jsme ještě chvíli pozorovali, jak na rožni opékali jehně, které se pomalu otáčelo nad plamenem a kuchtíci postupně odřezávali upečené maso a dávali na talíře lidem, kteří tam stáli ve frontě a nedočkavě se olizovali při pohledu na vonící pochoutku.

Protože se nám v sobotu na řecké festivalu líbilo, rozhodli jsme se, že tam znovu zajedeme ještě v neděli. Navíc jsme se chtěli také podívat na řecké ortodoxní bohoslužby v kostele sv. Kateřiny. Mše svatá východního obřadu začínala v 10.30 dopoledne. Liturgie byla celá zpívaná bez varhan a trvala pouze 45 minut. Když jsem o tom vyprávěl Otci Dušanu Hladíkovi, tak se tomu podivoval, a říkal, že východní liturgie v neděli trvá až tři hodiny. Zde to bylo tak krátké asi proto, že členové farnosti, kteří opékali jehněčí, kuřata a klobásky potřebovali být v tom velkém horku brzy vystřídáni, aby u těch ohňů nepadli a možná to bylo tak krátké proto, aby návštěvníci měli víc času na to všechny ty dobroty snísť.

Řecká liturgie na nás zapůsobila velkým dojmem po mnoha stránkách. Především nás překvapilo, že kostel byl zaplněn do posledního místečka a byli tam staří i mladí a také jejich malé děti. Mše se celá zpívala řecky a hlavnímu celebrantovi asistovali ještě další tři kněží. Hlavní kněz na nás působil skutečně velebným dojmem, který umocňoval i jeho krásně zastřižený plnovous. Roucha se leskla zlatem a k nebi se spolu se zpěvem vznášel bohatý vonný dým kadidla, to se mi velmi líbilo, škoda že u nás se při liturgii kadidlo skoro již nepoužívá.

Jak jsem se dozvěděl, Řecká ortodoxní farnost sv. Kateřiny má zaregistrovaných asi 1300 členů, kterým se říká „stewards", z toho aktivních členů je asi 900. Ti ostatní žijí většinou velmi daleko, ale je důležité, že pravidelně přispívají na kostel, který ještě není zaplacený a banka se splátkami nečeká. Mecenáše, jako byl Mr. Nichlas, který jim na začátku věnoval ten velký pozemek a k tomu ještě přidal 100 tisíc dolarů, dnes již nemají, a tak se členové farnosti „stewards" sami odhlasovali výši ročního příspěvku na kostel,

Autor článku Lubomír Hromádka na řeckém festivalu

Záběr z východní řecké liturgie v kostele sv. Kateřiny

který nyní činí jeden týdenní plat. A věřící to dají rádi a peníze posílají včas, takže za nimi ten jejich pan farář s krásnými fousy nemusí běhat, jak to u nás v Clevelandu dělával Monsignor Oldřich Zlámal. Jeho ovečky ve farnosti Panny Marie Lurdské byli většinou dělníci, kteří těžce pracovali v železárnách a ocelárnách, a tak nebylo divu, že si v neděli chtěli přispat a do kostela mu moc nechodili a příspěvky na kostel nedávali. Monsignoru Zlámalovi to však nevadilo. On je všechny obešel a dokonce si obšlápnul i všechny české obchody. Byla to pro něj fuška, protože auto neměl, ale říkával, že se aspoň trochu proběhne a neztloustne. Nevynechal ani známého nevěrce, který měl řeznický a uzenářský krám na východní 131. ulici. Byl to Leo France. Když se tam poprvé Monsignor Zlámal objevil, Leo France ho vesele přivítal, čím mu může posloužit. Nebyl už tak veselý, když mu Monsignor Zlámal odpověděl, že mu může posloužit, když mu dá příspěvek na kostel. Leo France zaječel, že je nevěřící, tak proč by mu měl dávat příspěvek na kostel. Monsignor mu odpověděl: „Berete peníze od našich českých krajanů za vaše buřty a párky a musel byste se stydět, když byste jim nic nedal na kostel." Leo France se asi zastyděl anebo nechtěl aby ho Monsignor Zlámal chodil upomínat do krámu, kde bylo plno lidí, a tak od té doby i nevěrec France začal posílat pravidelně příspěvek na kostel.

Věřím, že Otec Dušan Hladík v Chicagu takový problém nemá, aby musel obcházet a upomínat své farníky o příspěvek. Jistě má však dost jiných problémů. Také v Chicagu již známí mecenáši vymřeli a teď je na nás, abychom Fr. Hladíkovi pomohli v záslužné a příkladné práci. Jsem přesvědčen, že rukou společnou a nerozdílnou dokážeme dokončit dílo na novém kostele České misie v Brookfieldu, podobně jako to dělají v ortodoxní farnosti sv. Kateřiny ve Falls Church, Virginia, nedaleko Washingtonu D.C., jak jsem o tom shora vyprávěl. I zde budujeme něco, na co je radost pohledět a co slouží k větší cti a slávě Boží. Pro nás z blízka i z dáli, kteří již nemůžeme fyzicky pomoci, stále platí, že dobročinnosti se meze nekladou. Tak milí přátelé, sáhněte do kapes a přispějte na dobrou věc.

Lubomír Hromádka

Životní zápas

O fotbalistech, když právě probíhá Mistrovství světa 2010

Lionel Messi, Kaká, Cristiano Ronaldo a z českých hráčů Čech, Baroš nebo Rosický jsou fotbalové hvězdy, které znají všichni milovníci zeleného trávníku. Pozorně sledují jejich úspěchy v národních mužstvech i v zahraničních klubech. ovináři je zpovídají na každém kroku. Zajímají se o ně jen na hřišti, ale i v soukromí. Všímají si, jak se oblékají, jí a pijí, s kým tráví svůj volný čas a jaké mají názory na ot. Vědí o nich i ti, kteří se jinak o sport nezajímají. klamní firmy s nimi uzavírají smlouvy, aby se zboží s ich jménem lépe prodávalo. Ti nejlepší se stanou legendou zpomíná na ně ještě několik dalších generací. Mladí lidé ají být jako oni – nebo alespoň napodobovat jejich životní l. Jsou to zkrátka hvězdy, které udávají směr. Podívejme na některé z nich.

George Best. Je považován za jednoho z nejlepších fotbalistů všech dob. V 60. letech byl tento křídelní útočník hvězdou Manchesteru United a pro svou popularitu i vzhled si vydobyl přezdívku „pátý Beatle". Bestova hráčská kariéra dosáhla vrcholu v 70. letech. Získal Zlatý míč pro nejlepšího hráče Evropy a celá Británie mu ležela u nohou. O jeho nesmírné popularitě dčí i fakt, že dostával kolem deseti tisíc dopisů týdně a ženatý s Miss World. Alkohol a ženy byly jeho největší ostí, jež nakonec přehlušily i lásku k fotbalu. Jeden z talentovanějších hráčů světa chodil na tréninky opilý a olikrát nepřišel vůbec. V roce 1974 byl z klubu vyhozen. lo mu teprve 27 let. Tím začal pád velké hvězdy. I nadále k plnil přední stránky novin, především svými milostmi aférami a problémy s alkoholem, které ho dovedly až věznění. V roce 2002 podstoupil transplantaci jater, avšak itím nepřestal. Nakonec legendárnímu hráči selhaly otně důležité orgány a postihlo jej silné vnitřní krvácení. nřel ve věku 59 let.

Diego Armando Maradona se už v šestnácti letech dostal do argentinské reprezentace a stal se tak nejmladším hráčem, který kdy za argentinský národní tým hrál. Zazářil na juniorském mistrovství světa v roce 1979, kdy Argentina získala titul a Marodona trofej pro nejlepšího hráče. Díky skvělému výkonu se stal sportovcem roku Jižní Ameriky. Vrcholem Maradonovy kariéry byla jeho účast na mistrovství světa v Mexiku v roce 1986. Dal pět gólů a na dalších pět přihrál. Stal se nejlepším hráčem turnaje a svůj tým přivedl k mistrovskému titulu. V letech 1982-84 působil v klubu FC Barcelona, který ho získal za rekordní sumu přes 120 milionů našich korun. Z Barcelony přestoupil do Neapole, kde odehrál sedm sezón. V roce 1991 však musel odejít. Důvodem byla pozitivní dopingová zkouška. Od té doby se několikrát snažil vrátit do světa fotbalu, ale všechny pokusy skončily dopingovým skandálem. V roce 1997, v den svých 37. narozenin, ukončil Maradona oficiálně svoji kariéru. Pozornost médií přitahoval i nadále, především aférami s kokainem či jinými drogami. V roce 2008 se Diego Maradona stal trenérem argentinské fotbalové reprezentace.

Je vidět, že život hvězd není jednoduchý. Peníze a sláva nedokážou zajistit úspěšný život. Best i Maradona ve své kariéře vyhrávali turnaje svým mužstvům, ale svůj život prohráli. Stali se otroky alkoholu, sexu a drog. Je nějaká cesta, jak se vyhnout životní prohře? Zdá se, že někteří ji našli.

Jorge de Amorim „Jorginho", člen týmu Brazílie na MS 1994, bývalý hráč Bayernu Mnichov, v současnosti působí jako asistent trenéra brazilského týmu. O svém životě říká: „Dříve jsem byl úplně jiným člověkem. Dělal jsem si, co jsem chtěl, neměl jsem žádné zábrany. Tím trpěl můj sportovní výkon. Neúspěchy jsem se často pokoušel zapíjet alkoholem. I můj bratr byl dlouhá léta alkoholikem a tyranizoval naši rodinu. Když však uvěřil v Boha, stal se zcela jiným člověkem. I já jsem toužil po takové změně. Tehdy jsem se poprvé dověděl o Ježíši Kristu. V modlitbě jsem mu vyznal své hříchy a poprosil ho, aby mi odpustil. Dnes důvěřuji Ježíši. On je můj Pán a já nemohu mlčet: On změnil můj život a může změnit každého člověka, který se na něj obrátí."

Zé Roberto, hráč Bayernu Mnichov, se kterým se čtyřikrát stal mistrem bundesligy a v roce 2004 zvítězil v Lize mistrů, říká: „Můj život se úplně změnil – podmínky, ve kterých jsem vyrůstal, se nedají srovnat s možnostmi, které mám teď. Mohu si žít bez starostí, co bude zítra. Ne vše se však dá pořídit za peníze. Proto je pro mne mnohem důležitější jiná změna, kterou jsem v životě prožil. Uvěřil jsem v Boha a to změnilo můj život. Dnes mohu říct, že za vše, čeho jsem v životě dosáhl, jsem vděčný Bohu. Sláva jednou skončí, na vítězství a tituly si za pár let nikdo nevzpomene. Ale to, co nikdy nepomine, je Bůh a jeho láska k nám. On zaslíbil, že s námi bude v každé chvíli a že se s ním jednou budeme moci radovat v nebi. Proto vyznávám: vše mohu v Kristu, který mi dává sílu."

Pavel Nedvěd, vynikající český fotbalista. V anketě sportovních novinářů byl v letech 1998, 2000, 2003 a 2004 vyhlášen nejlepším fotbalistou ČR. V létě 2002 přestoupil za 41,2 miliónů eur do Juventusu Turín, čímž se stal nejdražším českým fotbalistou v historii. V roce 2003 získal „Zlatý míč" – prestižní cenu pro nejlepšího fotbalistu Evropy. Když se ho novináři jednou zeptali, jestli ho neštvalo, že s babičkou od dětství chodil do kostela, Pavel odpověděl: „Ne! Vždycky jsem to považoval za dobrou věc. A chtěl bych k tomu vychovat i svoje děti – budu je vést ke křesťanskému Bohu, protože to je zároveň cesta k dobré rodině. A děti musí vyrůstat v tom, že rodina je základ všeho."

Kaká, brazilský fotbalista, který hraje za klub AC Milán, se v roce 2007 stal vítězem Ligy mistrů, králem střelců a vítězem světového poháru. Navíc získal v anketě prestižního časopisu France Football další významnou cenu – Zlatý míč – titul nejlepšího fotbalisty působícího v Evropě. Jeho prudký vzestup přitom málem zastavila nehoda z mládí. Nešťastnou náhodou si zlomil šestý obratel páteře. Lékaři předpovídali, že ochrne nebo bude mít sníženou hybnost, což by pro něj znamenalo konec kariéry. Kaká však pevně věřil, že ho Bůh vrátí na fotbalový trávník. „Byl to Boží zázrak!" vzpomíná s neochvějnou jistotou. Bůh na jeho víru odpověděl úplným uzdravením páteře. Přes výrazné úspěchy fotbalového profesionála zůstal Kaká skromný. Na veřejnosti působí ostýchavě, na hřišti je však suverén. Je považován za jednoho z nejrychlejších hráčů na světě. Má rychlý start na míč a je nebezpečným střelcem. Na dotazy sportovních redaktorů odpovídá: „Sílu mně dává Bůh."

Po každé brance děkuje Bohu a ukazuje přitom směrem k nebi. Mezi mnoha mladými fotbalisty je uctíván jako idol, ale pro něj samotného je největším vzorem Ježíš Kristus. Při důležitých zápasech nosí pod dresem tričko s nápisem „I belong to Jesus" (Patřím Ježíši) a po triumfu nápis ukazuje divákům. Říká: „Dar a schopnost hrát fotbal mám jen díky tomu, že mi je dal Bůh. Vím, že je jako otec, který chce pro své dítě to nejlepší. To mi přináší radost a pokoj."

Brněnská tisková misie

MODLITBA

Bůh na mne myslí.
Bůh mě hledá.
Bůh je na cestě ke mně...
Cesta je dlouhá.
Bůh vyšel ze svého nedosažitelného světla.
Šel k prorokům a vešel do jejich slov...
Vešel do života vyvoleného národa.
Šel do základu lidské přirozenosti
a vešel do lůna panny:
stal se člověkem v Ježíši Kristu.
Přišel na tento svět.
To není obraz. Za tím je dlouhá cesta.
Tato celá cesta nebyla jen "k lidem",
nýbrž ke mně.

Proroci, židovský národ,
dějiny od pádu Adamova až k plnosti časů
- těmi všemi přichází Bůh až ke mně.
Na mě hledí Kristus.
Přichází za mnou skrze své zjevení,
skrze svou činnost,
skrze své slovo.
A tím to ještě nekončí...
Pane, nedopusť, abys šel za mnou nekonečnou cestou
až z hlubin své nedosažitelnosti,
celým stvořením a svatým Písmem
a když už zbývá jen jeden krok,
že by tento poslední krok nenastal...
Co by mi prospělo, že ses mi otevřel, kdybys ale nedošel?
Pro svoji lásku nenech můj život dojít do konce,
dokud se toto nestane.

www.modlitba.cz

MLADÝM

Babička a medailon smíření

U Steinových se svítilo celou noc. Začínal Jom Kippur, Den smíření, ale nějak na to neměli ani pomyšlení. Matka Augusta se chystala darovat život svému poslednímu, jedenáctému dítěti. Těžko se jí dýchalo. Asi někde předtím prostydla, o to byl porod těžší. Ale když slyšela pláč novorozeněte, usmála se a radostně zavřela oči. Může si zdřímnout ...

Když babička slyšela, že se malá Editka už hlásí, rychle spěchala, aby byla u ní mezi prvními. Těšila se na ni, jakoby to byla její vlastní dcera. Vnučka, to je někdy velký dar! V ruce držela malý zlatý řetízek s malým medailonem. Rychle jí ho dala na krk, poděkovala Hospodinovi za ten překrásný dar a políbila ji něžně na čelíčko. Vždyť je to její krev, a nový přírůstek do rodiny! Ona sama cítila, že její chvíle na světě jsou sečteny. Proto jí darovala to, co ona dostala do vínku od své babičky. Byl to medailon, který se dědil z pokolení na pokolení. Vždy ho dostal poslední potomek. Teď ho má na krku Editka. Jistě z ní bude dobrá a hluboce věřící žena, taková, jako byla její babička a babička její babičky.

Děvčátku nebylo ještě ani šest let a už se muselo s babičkou rozloučit. Slzám nebylo konce.

Jednou, když Editka seděla v babiččině pokoji, přemýšlela nad slovy, které jí často opakovala: „Vnučko moje, nikdy prosím nezapomeň na víru, a pomáhej lidem. To je ta největší oběť člověka na zemi. Každé dobro se Ti mnohonásobně vrátí!" S malým medailonkem s fotografií babičky v ruce se pomodlila a usnula.

Přešlo mnoho let. Z Editky vyrostla Edita, která chtěla stále více znát a poznávat. Při studiu se setkala s mnoha lidmi. Dobrými i nepřejícími. Poznala, že se musí smířit s mnohým, co jí, židovskému děvčeti, bylo „proti srsti". „Smíření – aha, o tom mi stále říkala babička. Vždyť v ten den jsem se narodila, připomínala si, když jí bylo těžko.

V čase studií se kolem ní točil jeden student. Byla plachá, bála se jen na něho podívat. A tu slyší, jak mu jeho kamarád povídá: „Vždyť je to židovka, nevšímej si jí!" Zasáhlo ji to přímo do srdce. „Proč jsou takoví? Nic jim neříká slovo smíření?", pomyslela si a zamyšlená běžela domů. Jak tak jde po ulici, ani neví jak se to stalo. Malý klučina, co si hrál na cestě pojednou strašně vykřikl a už upadl pod kola vozu. Edita nelení, běží k němu a pomáhá jak jenom umí. Cítí, nohu má zlomenou, chlácholí ho, pomalu prohlíží celé tělo, kluk je vystrašený, všechno ho začíná strašně bolet. Edita volá ze vší síly: „Prosím pomozte, zavolejte rychle doktora!" Nese v náručí klučinu a lidé jí ukazují cestu, kde je lékař. Edita nese malého Kurta jako ve snu na rukách, dává mu pusinku aby se uklidnil, ale to už dobíhá lékař, aby klučinovi pomohl. Malý Kurt se jí ale nechce nijak pustit. Drží ji ručičkou za sukni, v očičkách má bolest, ale i prosbu: „Zůstaň u mne, prosím!" Edita mu musela slíbit, že u něj zůstane. A tak vešla s malým a lékařem do jeho ordinace, stále měla Kurta na rukách.

„Vy jste jeho matka? Proč nedáváte na svoje dítě větší pozor?" lékař nečekal na odpověď a jen hubuje a vyčítá.

„Ale já jsem šla okolo něho ze školy, já ho vůbec neznám," vykoktá Edita. Lékař se až nyní podívá do očí mladého děvčete. „A to vy jste mu pomohla?"

„Ano, jak jsem jen nejlépe uměla." „Udělala jste dobře, hlavně, že jste mu nožičku zpevnila dřevem. Musíme ji dát do sádry. Pomůžete mi?" Něco zakoktala ale lékař jí už dává sáček se sádrou a poučuje, jak je třeba zamíchat.

„Jak se jmenuješ" – ptá se lékař chlapečka. „Kurt." „A kde bydlíš? Klučina se rozplakal. „Nevím„ „Kolik je ti let?" „Nevím".

„Poslouchejte, to nebude jednoduché. Musíme najít jeho rodiče.

Edita jen tak pro sebe přemýšlí: „Ale kde začít?"

Lékař upravil sádru a povídá: „Dal jsem mu prášek na uklidnění, aby ho to tolik nebolelo. Jestli můžete, zůstaňte tady s ním, já se zatím budu snažit zjistit něco o jeho rodičích, ano?"

Edita pohladila Kurta, vzala do náruče a v ní potichounku usnul. Sama neví, jak dlouho s ním seděla v lékařově hlubokém křesle v ordinaci. Probrala se ze svých myšlenek, až když uslyšela na chodbě hlasy. Lékař a policista. „Tak, kdepak máme toho našeho neposedu?, s těmito slovy k nim přišli do ordinace. I Kurt se probral a instinktivně se chytil Edity kolem krku. Jakoby se bál, že ho chtějí někam odvézt. Vidí strýčka. Strýc Hans je velmi přísný, určitě se bude hněvat. Drží se Edity, jako klíště, jakoby ji nikdy nechtěl pustit.

„Ale strýc – policista – přijde a pohladí ho po hlavičce. „Bolí?" „Mhm", zavrní klučina. Neboj, všechno bude dobré, a na vojnu už půjdeš zdravý jako buk!"

Kluk se však stále drží Edity. Pojď, musíme domů. Máma tě už jistě hledá. Smutná očka se dívají na Editu. „Že se na mne přijdeš někdy podívat a pohrát si se mnou?" ani neví, jak přikývla. Na důkaz, že ho nechce oklamat, stáhne si z hrdla řetízek s medailonkem a dává mu ho na krk. Jednou si pro něj přijdu, uvidíš!

Kurtův strýc měl pravdu. Kurt vyrostl a byl z něho statný voják. Jak se jednou na vycházce prochází po městě, uvidí mladou ženu. Je starší než on, ale jako kdyby ji znal. Ohlíží se za ní tak okatě, až ho jeho kamarád napomenul, „Co na té židovce prosím tě vidíš?"

Celou noc přemýšlel, kde tu tvář viděl! Ráno si stoupl na roh ulice tam, kde se s ní včera setkal. Za dvě hodiny ji uviděl přicházet. Pomalu jde k ní, aby to nikdo nepozoroval. Když se k ní přiblížil tak, aby ho slyšela: „Slečno Edito, Vy jste si zapomněla přijít pro medailonek. Tolik jsem na vás čekal!" Edita sebou trhla, rychle se ohlédla, usmála: „Nezapomněla, nikdo mě ale k tobě už nepustil! Nech si ho, ať ti přinese štěstí, dnes si mě udělal šťastnou zase Ty. Pamatuj si, je to symbol smíření. Prosím, nezapomeň!" A každý z nich se pomalu dal svou cestou.

Magdalena Tůmová, Praha

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Pomocné Technické Prapory - PTP

Letos v září tomu bude 60 roků, co byly založeny v Československu Pomocné Technické Prapory – PTP. Byl to ďábelsky vymyšlený plán, jak dostat pod státní kontrolu všechny vojenské služby schopné a politicky nespolehlivé muže od 21 do 50 roků, snažit se je politicky převychovat a využít je jako levnou pracovní sílu k budování socialismu.

Psal jsem před časem o soustředění řeholníků v Oseku po zabrání klášterů jednotlivých řádů. Zde však nakonec zůstali jen zdravotně neschopní a všichni starší padesáti let. My ostatní jsme byli povoláni k armádě. Dostali jsme jízdenky na vlak do Olomouce a odtud nás převezli nákladními auty do Sudetského pohraničního městečky Libavy, kde Oderské vrchy přecházejí v Nízký Jeseník a kde celé rozsáhlé území bylo zabráno pro vojenské účely. Zde se po válce uvelebily Sovětské okupační jednotky, které zde žily v závidění hodném blahobytu, ale za svého pobytu kdysi úhledné německé vesnice vydrancovaly a proměnily na smetiště. Mě osobně nejvíce bolel pohled na zdevastované poutní místo Stará Voda, kam chodívali od nepaměti moji předkové na pouť. Z mé rodné vesnice Veselíčka u Lipníka nad Bečvou to bylo skoro 30 kilometrů, ale my jsme tam každoročně putovali, abychom uctili babičku Pána Ježíše, svatou Annu.

V září 1960 se stala Libava opravdovým lidským mraveništěm. Byli sem povoláni všichni řeholníci z českých a slovenských soustřeďovacích klášterů a všichni bohoslovci z Čech a Slovenska, když byla, podobně jako kláštery, zavřena jejich bohoslovecká učiliště. Bohoslovci a řeholníci z moravských soustřeďovacích klášterů byli naopak povoláni do Čech, a to proto, aby každý byl co nejdál od svého rodiště. Já jsem měl štěstí, že jsem byl soustředěn v Oseku a tak jsem se na vojnu dostal do blízkosti svého domova. Mezi odvedenci bylo také hodně soukromých podnikatelů, jejichž podniky byly znárodněny a mnoho zemědělců a jejich synů, kteří odmítli vstoupit do zemědělských družstev – JZD.

Ubytování nám bylo přiděleno v bývalých školních budovách, kde jsme si museli vše sami zřídit. Byla to neobvyklá a tragikomická podívaná pozorovat, jak si téměř padesátiletí kněží nacpávají slamníky slámou a jak fasují uniformy a boty. Na ubytovnách pak nastal „výměnný obchod", aby bez ohledu na postavu přidělené uniformy a boty mohli „vojáci" vůbec nosit. Velitelé nás ale utěšovali, že to všechno je zatím provizorní a časem se to zlepší. Největší radost jsme měli ze starých solidních vojenských plášťů, darovaných americkou armádou. Ty jsme totiž mohli používat jako pokrývky, neboť podzimní noci byly v horách chladné. Také s jídlem to nebylo nejlepší. Hlad jsme sice neměli, ale každodenně jsme zakoušeli, jak chutná černý vojenský komisárek a černá tekutina, která ukradla kávě jméno.

Byli jsme rozděleni na setniny a každá měla politického „oblbovatele", většinou aspiranta četaře se středoškolským vzděláním. Ke každému útvaru byl přidělen svobodník nebo desátník od normálního vojenského útvaru, který nás učil pochodovat a dohlížel na ranní rozcvičku a úklid na světnicích. Hlavním velitelem našeho praporu v Libavě byl poručík Šrubař s vypěstovaným knírkem pod nosem, svižně kráčející v rajtkách ve vysokých jezdeckých botách, ale místo koně ho stále doprovázel vychrtlý vlčák. Byl to vysloužilec z francouzské cizinecké legie, jež v něm zanechala úžasný pocit nadřazenosti, představu neomezené autority a inteligence se nedala klasifikovat. Ale byl natolik chytrý, že se nikdy neodhodlal k delšímu projevu. Dovedl jen vykřikovat rázné povely a ty měl napsané na lístečku, který tajně svíral v dlani.

Po ani ne týdenním výcviku a složení vojenské přísahy nám byly svěřeny místo střelných zbraní lopaty a krumpáče, abychom nastoupili do boje za vítězství socialismu. Náš prapor byl odvelen do Nového Jičína na Moravě, kde jsme byli ubytováni v budově bývalé polepšovny. Nákladní auto nás denně odváželo do Šenova, ležícího asi 3 kilometry jižně od Nového Jičína. Zde jsme pracovali na stavbě továrny na výrobu tanků. Většinou jsme měli na starosti přísun stavebního materiálu. Z železničních vagónů jsme překládali písek a jiný materiál na auta a potom jsme to vykládali na staveništi. Pracovní normy byly vysoké a dostávali jsme pouze obvyklý denní vojenský žold, který činil 4,75 korun a k tomu krabičku cigaret. Později jsme byli placeni podle výkonu, a tak naše výplaty daleko přesahovaly standardní vojenský žold, takže nám normální vojáci záviděli a začali nám říkat „černí baroni".

Vzpomínám na pětadvacetiletého muže, který hrál kopanou za národní mužstvo (jména ve svých vzpomínkách většinou neuvádím, abych se vyhnul možným těžkostem s žijícími i pozůstalými jmenovaných). S úmyslem, aby dostal propustku k návštěvě své manželky, chtěl podat nadlidský výkon při vykládání písku z vagónu na nákladní auto a dostal srdeční záchvat. Jeho spolupracovník i řidič nákladního auta se snažili hned sehnat pomoc, ale trvalo to skoro hodinu, než přijela záchranka, a to už bylo pozdě. Tělo zesnulého bylo zasláno do rodného města v železničním vagónu. Bylo to přece lacinější než převoz pohřebním autem.

Na přípravu betonových forem byly potřebné desky a pro ty nás poslali do Dřevařských závodů ve Frýdlantu nad Ostravicí, který leží asi 18 km severozápadně od Nového Jičína. Naložili jsme prkna na korbu tak vysoko, že kabina řidiče přesahovala náklad jen asi o půl metru. Jeden z nás byl s řidičem v kabině, my tři další jsme se posadili nahoru na

náklad a opírali se zády o kabinu. Nebylo nám nahoře moc do smíchu a podzimní sychravý vítr nám skoro vyrážel dech. Seděl jsem tenkrát uprostřed. Dodnes nevím, proč jsem se najednou otočil dopředu, ale stačil jsem pouze zařvat: „Dolů!" a strhl jsem oba kamarády na prkna. V tom okamžiku nám nad hlavami zasvištěl elektrický kabel. Byl natažený nízko nad cestou, ale kabina auta pod ním ještě projela, nám by však useknul hlavy. Opět zapracoval můj bdělý anděl strážný, který mi v životě pomohl vícekrát než si zasloužím.

Každý den po ranní rozcvičce celý prapor nastoupil k raportu, kde se dávaly rozkazy na celý den a udělovaly odměny a tresty. Velitel praporu, kterým byl pravidelně poručík, občas pronesl povzbuzující nebo kritizující projev. A v tomto se zapsal do věčné paměti všech pétépáků poručík, který vzbuzoval dojem, že ho zapomněli již dávno dát do penze a jeho stále zaslzené oči jako by plakaly nad promarněným životem. Rozechvělým ale silným hlasem nás vždycky oslovil: „Soudruzi, moji drazí vojáci! Jistě si každý z vás vzpomínáte na svoji maminku. A já jsem nyní ta vaše máma. Vždyť já o vás pečuji jako vaše máma. Já se o vás starám jako vaše máma. Mou jedinou starostí je, abych byl vaší dobrou mámou. Vždyť já jsem tu jedině proto, abych byl vaší opravdovou mámou. A to mi jedině leží na srdci, abych o vás pečoval jako vaše máma..." a takhle to dovedl opakovat skoro pět minut a opravdu bylo cítit, jak se v té mateřské lásce k nám vyžívá a my hladoví před snídaní nebo promrzlí před večerkou (když se odbýval výjimečně raport večer) netrpělivě čekali, kdy konečně skončí a tak si soudruh poručík vysloužil jméno „Naser mater" a to mu zůstalo po celou jeho kariéru u PTP.

Obyvatelům Nového Jičína netrvalo dlouho, aby poznali, kdo obsadil bývalou polepšovnu. Velkou úctu prokazovali zvláště kněžím, kterým se nažili pomáhat přísunem čistého prádla a potravin. Zvlášť důležité bylo obstarávání mešního vína, aby kněží mohli tajně v noci sloužit mše svaté. V neděli, kdy byly volné vycházky, pak kněží byli vítáni v mnoha rodinách. Bedlivému pozorování našich politických vzdělavatelů však neušlo, že nemají ani ten nejmenší vliv na nás mladé. Byli jsme totiž zcela pod vlivem starších kněží a tak po několika měsících dospěli k rozhodnutí, že se to musí změnit. Nakonec se rozhodli, že mladé oddělí od starších kněží a tak nás budou moci lépe zpracovat.

Začátkem února 1951 byl při ranním nástupu přečten rozkaz, aby všichni kněží vystoupili. My ostatní jsme pak byli odveleni do Bruntálu.

Bruntál se stal v době komunismu neobyčejně významným vojenským střediskem. Vedle rozlehlých moderních vojenských kasáren zde původní zámek hraběcího rodu z Vrbna a Bruntálu proměnili na důstojnickou ubytovnu a především v největší budově města, v bývalém klášteře Petrínů, byla zřízena Vysoká škola válečná. Za první republiky odcházeli kadeti z hranické důstojnické akademie na Vysokou školu válečnou do Francie, nyní však komunisté otevřeli vysokou vojenskou školu zde. Nábor na vyšší důstojníky byl udělán v továrnách a podle toho, jaký plat jednotliví úderníci dostávali, jim byly uděleny hodnosti od kapitána až po podplukovníka a zde pak měli být dodatečně vyškoleni, aby nahradili v armádě původní skutečné důstojníky, kteří neprošli komunistickými prověrkami. Okolí Bruntálu bylo zabráno pro vojenské účely, aby zde mohly být vybudovány cvičné střelnice, útočné trasy pro tanky a rozsáhlé zákopové objekty pro cvičení pěchoty. A toto všechno postavit bylo úkolem právě nás pétépáků.

Geologové jej pokládají za vyhaslou sopku, historikové o něm tvrdí, že je to místo, na kterém se ve středověku vyrábělo v milířích pálením dřeva uhlí, a proto tento kopec dostal jméno Uhlířský vrch. Podle staré legenty sem v roce 1654 zabloudil při lovu Augustin Oswald Lichtenstein, místodržitel Řádu Německých Rytířů a vyčerpán, již na prahu smrti byl zachráněn místním uhlířem. Z vděčnosti zde nechal šlechtic postavit dřevěnou kapli, do které nechal pořídit kopii slavného obrazu Pasovské Madony s dítětem namalovaného Lukášem Granachem (1472 – 1553). Milostný obraz, u kterého docházelo k zázračným uzdravením, získával rychle věhlas a přicházelo sem stále víc poutníků. Proto zde byl v letech 1755 – 58 vystavěn impozantní chrám, kolem kterého postupem času vyrost rozsáhlý poutní areál s mnoha budovami.

Uhlířský vrch, který se vypíná do výšky 672 metrů nad mořem 2 km jihovýchodně od Bruntálu se stal na 9 měsíců domovem našeho praporu. Překřtili jsme ho na „Opičí vrch". Celý kopec byl prohlášen za vojenský prostor. Kostel byl uzavřen a my jsme se nikdy nedostali dovnitř. Poutní areál začal sloužit jako kasárna. Zašlou slávu tak živě dokumentovala jen mohutná lipová alej vysázená kolem roku 1770, kterou kdysi procházeli poutníci z údolí vzhůru do chrámu. My jsme touto alejí sestupovali každé ráno, kromě neděle, pak pochodovali přes celý Bruntál až na vojenské cvičiště, kde jsme celý den pracovali, a večer se alejí opět vraceli domů. Podle toho, kde jsme momentálně pracovali, byla jedna cesta 8 až 11 kilometrů.

S krompáči a lopatami jsme pracovali na síti dva až tři metry hlubokých zákopů. V únoru byla půda ještě částečně zamrzlá. Byli jsme vlastně v horském terénu a necelých 20 km od nás se zvedal do výšky 1492 metrů zasněžený Praděd, nejvyšší hora Moravy. Práce byly velmi vyčerpávající a postupovaly pomalu, což znervózňovalo naše vedení. Abychom měli dostatek síly k práci, snažili se nám alespoň obstarávat vydatnou stravu. Na snídani jsme dostávali vedle kávy gulášovou polévku a také slaninu, kterou jsme si mohli vzít s sebou do práce a na místě si ji na ohníčku opékat. Také dobrého režného chleba bylo dost. V poledne nám přiváželi na pracoviště oběd. Ten jsme obvykle jedli v opačném pořadí. Bylo to z praktických důvodů. Do velkého spodního šálku jsme dostali horkou kroupovou nebo hrachovou polévku, do nižšího šálku nahoře jsme dostali hlavní jídlo – maso s bramborami a zeleninou. Zima byla tak velká, že nám v plechových šálcích mrzlo jídlo pod rukama. Tak jsme nejprve snědli hlavní chod, který zahřívala polévka od spodu a ten jsme potom zajedli chladnoucí polévkou.

Technickým velitelem zákopových prací a vůbec celého cvičiště byl slovenský nadporučík Kryštofík. Ten si nás po-

měrně brzy otypoval a poznal, že jsou mezi námi jedinci, kteří tam byli nasazeni, aby o každém podávali zprávy. Nadporučík si postupně vybral z vojáků menší skupinku, které zvlášť důvěřoval. Měl jsem to štěstí, že jsem se do ní dostal. Mimo jiné tam byl také jeden bohoslovec z bratislavského semináře Josef Tiso, synovec bývalého slovenského prezidenta Josefa Tisy, kterého komunisté po válce popravili. Naší vybrané skupině nadporučík přiděloval lepší práci a také s námi rád diskutoval o všech možných problémech. Byl důstojníkem v armádě Slovenského státu, která za druhé světové války bojovala po boku Německa na ruské frontě. Tam od Němců získal technické znalosti, jak budovat ty nejúčinnější zákopy. Cynicky nám nejednou říkal: „Keď ma nebudú potrebovať, tak mňa kopnú do riti!"

Od něho jsem se také dozvěděl, co se vlastně stalo 30.května 1948. Ten den měl totiž proběhnout v Československé republice ozbrojený převrat. Důvěrní pracovníci lidové a národní socialistické strany měli instrukce, aby ten den čekali u rádia v 8 hodin ráno na vyhlášení Vojenské vlády v Československu a pak měli jménem Bílé armády obsadit místní Národní výbory. Byl jsem také mezi těmi, kteří čekali a k našemu zklamání se nakonec nic nestalo. Poručík Kryštofík nám to vysvětlil. Tehdy měla tanková brigáda z vojenské posádky vzdálené asi 20 km severně od Prahy obsadit hlavní město a vyhlásit Vojenskou vládu. Celé akci měl velet armádní generál Pika, bývalý ministr národní obrany v exilové vládě v Londýně a generál Kutlvašr, velitel pražského povstání v květnu 1945. Celou akci však zradil slovenský podplukovník Elemír Polk. Ten totiž nebyl spokojen s hodností, která mu byla přidělena v budoucí Vojenské vládě a celé spiknutí prozradil přímo ruskému velvyslanci Zorinovi, který byl tehdy vlastně nejmocnější osobou v Československu. Oba generálové byli v noci před tím vytaženi přímo z postele a zatčeni dříve než se akce rozběhla. Později byli oba odsouzeni k trestu smrti za velezradu, ale vlastní důvod nebyl nikdy zveřejněn. A podplukovník Elemír Polk si vysloužil jidáškou odměnu. Byl jmenován generálem a velitelem Vysoké školy válečné a zároveň celé vojenské posádky Bruntálu, ale pod dohledem ruského plukovníka Alexeje.

Když se koncem února a začátkem března začalo oteplovat, zmrzlá půda začala rozmrzat a pouštět vodu. V důsledku toho jsme při kopání zákopů stáli celý den v promočených botách. To způsobilo, že mnohým z nás otekly kotníky. Byl jsem mezi nejvíce postiženými. Když už jsem pro velkou bolest nemohl chodit, přihlásil jsem se na ošetřovnu. Ta byla v bruntálských kasárnách. Ošetřující „lapiduch", jak jsme mu všeobecně říkali, zjistil, že mám poškozené šlachy okolo obou kotníků a na chodidlech. Dal mi dva aspiriny a omluvenku na tři dny z práce. Když jsem vyšel z ošetřovny a za Bruntálem začal stoupat na náš Opičí vrch, pocítil jsem v nohách ukrutnou bolest. Padl jsem na kolena a roztřásl jsem se celý zimou. Ten den bylo psí počasí. Začal padat déšť se sněhem. Abych tam nezmrzl, začal jsem se plazit po čtyřech nahoru. Asi po třech hodinách jsem se takto, úplně vysílen, dostal na ubikaci. Naštěstí se během týdne začalo oteplovat a tím se celá situace změnila k lepšímu.

U velitele našeho praporu jsme si vymohli, abychom mohli každou neděli jít na mši svatou do 3 kilometry vzdáleného kostela v Moravském Kočově. Po obědě jsme měli dovolené vycházky. Ty jsme často využívali k tomu, abychom zašli do 15 kilometrů vzdáleného Rýmařova, kde byl farářem Otec František Vaňák, který se později po sametové revoluci stal olomouckým arcibiskupem. Mnohým z nás, kteří jsme soukromě pokračovali ve studiu teologie, ochotně objasňoval složité otázky zejména z církevního práva a také nám dával eucharistii na celý týden. Nosíval jsem vždy proměněné hostie po celé dny ve schránce u sebe pod košilí, protože v naší nepřítomnosti nám často prohlíželi postele a skříňky. Zájemcům jsem podával svaté přijímání brzy ráno nebo po večerce v umývárně. Když jsem byl později ve vyšetřovací vazbě v ruzyňské věznici, zjistil jsem, že mě sledoval a všechno na mě donášel politickému vychovateli jeden slovenský řeckokatolický bohoslovec. Byl to můj kamarád, kterému jsem jako nekuřák dával svůj příděl cigaret. Ten také o mně nahlásil, že jsem asi tajně vysvěcený kněz. Chtěl si chudák tímto způsobem vysloužit co nejvíce dovolené k návštěvě své snoubenky na Slovensku.

Když bylo deštivé počasí a nedalo se venku pracovat, snažil se nám četař, politický oblbovatel, vtloukat do hlavy spásonosné myšlenky dialektického materialismu. Brzy však poznal, že v diskusi s námi je to těžké, a tak se rozhodl k nacvičování vojenských a budovatelských písní, abychom při pochodu přes Bruntál důstojně reprezentovali armádu. Nejvíce se nám zalíbila česko-ruská častuška o komandýru Čapajevovi: „Komandýr geroj Čapajev byl vsjó vremja v peredi... on komadoval svojim tovariščom ... hurá, hurá, vzhůru na vraha – za matičku Rusiju a za Stalina..." (Velitel hrdina Čapajev byl v každém čase v popředí...) My jsme pak pochodovali přes Bruntál a z plna hrdla zpívali tuto písničku. Jednou však náš poručík zpozoroval, že se lidé na chodnících při našem zpěvu nějak podezřele usmívají. Zbystřil sluch a ke své hrůze slyší: „Komadýr geroj Čapajev byl vsjó vremja v prdeli... hurá, hurá, vzhůru na vraha – na matičku Rusiju a na Stalina..." Ihned zařval: „Přestat! Co to zpíváte?" „Soudruhu poručíku, co zpíváme?" volali uraženě někteří z nás. „To nemohu ani opakovat! V neděli jsou zaraženy všechny vycházky." – „Ale vždyť my ani nevíme, co špatného jsme provedli? Jen nám řekněte, co jsme zpívali špatně," snažili se ještě někteří zaprotestovat. Ale častušku o Čapajevovi jsme už nikdy zpívat nesměli.

(Pokračování příště.)

Listy padající ze starého stromu života sbírá
Karel J. Chrobák

Ze vzpomínek na papeže Jana Pavla II.

Před léty jsem bydlel ve Vatikánských zahradách, v domku pod baštou, kde je vysílací centrum Vatikánského rozhlasu. Z okna, pod nímž šumí vodopád Orlí fontány, jsem viděl na terasu papežského paláce, kde se pravidelně mezi 6. a 7. hodinou ráno procházel Jan Pavel II. zahalený do černého pláště a s baretem, také černým, na hlavě. Ráno, když jsem otevřel persiány a okno vždy se tam rýsovala jeho postava v meditativní chůzi napříč terasou.

Chtěl bych nyní zavzpomínat na tohoto slovanského, polského papeže, ale nenějak smrtelně vážně, spíš to bude jen hrst humorných historek.

Jako krakovský arcibiskup a později kardinál jezdil Karol Wojtyla tu a tam do Říma, ale vždy to dělalo díru v jeho finančním rozpočtu. Aby ušetřil a nezatěžoval výdaje arcibiskupství domluvil si jako profesor morálky na lublinské univerzitě přednášky na katolické univerzitě v Milánu, někdy i celý seminář. Peníze za něj pak použil na krytí výdajů. Po jednom semináři o etice sportu zůstal v kruhu studentů a jak byl zvyklý z Polska, diskutoval s nimi, odpovídal na dotazy, ale i zpíval a popíjel s nimi víno. Najednou s šelmovským úsměvem říká: „Představte si, že polovina polských kardinálů jsou aktivní sportovci, lyžují, jezdí na kajaku, plavou a hrají fotbal". Otazníky na tvářích studentů vydržely jen chvíli. Protože jeden z nich říká: „No, jasně, vy sám eminence, protože ta druhá polovina je kardinál Vyšinský."

Krátce po konkláve, v němž by zvolen, se začal po římské kurii šířit fáma, že se bude ve Vatikánu stavět bazén. Nechyběly ani jízlivé poznámky: „Přijde sem z daleka, odkudsi z východu a hned musí mít takový přepych!" Po čase se to oklikou doneslo k sekretáři Dziwiszovi a ten nelenil a pověděl to „šéfovi". Na nejbližší konsistoři – zasedání kardinálů přišla sprcha. Hned po úvodní modlitbě říkal stále více ustrnulým kardinálům:

„Dověděl jsem se, že římská kurie má vážné výhrady proti postavení vodního bazénu. Nebude ve Vatikánu, jak se šeptá, nýbrž v Castelgandolfu. Kvůli úrazu páteře, který jsem utrpěl za války, když mě srazilo německé vojenské auto, mi lékaři naléhavě doporučují plavání. Je jasné, že nemohu chodit plavat do Ostie k moři jako jiní smrtelníci. A tu mi přišel na pomoc jeden můj přítel, majetný Polák z Ameriky. Při blahopřání k volbě se mě ptal, co by mohl dát jako dar. Spontánně jsem vydechl: „Vodní bazén, potřebuji pravidelně plavat." Jemu se rozzářily oči a byl nadšen. Jen dodal. „Dej si to postavit a účet mi pošli do Ameriky". Tedy římskou kurii ten bazén nestál ani jednu liru. A pak nové konkláve, kdybych brzo zemřel, by ji stálo nepoměrně více."

První encyklika slovanského papeže visela ve vzduchu. Zvláště v tisku kolovaly fantastické domněnky, s čím „vyrazí na světové kolbiště". 11.března při proslovu před modlitbou Anděl Páně Jan Pavel II. oznámil že ji už podepsal. 15.března 1979 byla pak zveřejněna; latinský oficiální text a překlady v sedmi světových řečech. V tiskovém sále Svatého stolce ji měl podle přání Svatého Otce prezentovat, ředitel Vatikánského rozhlasu P. Roberto Tucci S.J. Byl vybrán papežem protože, že jako dlouholetý šéfredaktor kulturně politického časopisu La Civiltá Cattolica měl dobré styky s novináři a i v rámci rozhlasu je s nimi na jedné vlně. P. Tucci, nynější kardinál, přijal pověření, ale vymínil si setkání se všemi sedmi překladateli encykliky do různých jazyků a s jejich koordinátorem i s autorem pochopitelně, aby se dobře připravil na možné záludné otázky novinářů. Setkání se konalo ve třetím poschodí papežského paláce. Asi po hodině, když už pomalu dotazů ubývalo, Jan Pavel II. s šelmovským úsměvem říká: „U stolu a dobrého vína můžeme pokračovat, půjde nám to lépe." Přesunuli se do vzorně prostřené jídelny, plno talířů, sklenic, příborů váziček atd. až oči přecházeli. Pozvaní jen nadechli. Polské sestry se vyznamenaly. Už při příchodu leckterý pohled zamířil k místu v čele stolu, kam si šel sednout papež, pak při prvním chodu to pokračovalo, mezitím chodil komorník a naléval červené či bílé víno, minerálku či pivo, jen vedle talíře v čele stolu stál litrový prostý porculánový hrnek. Když už toho pokukování bylo hodně, sám Jan Pavel II. zvedl hrnek a vítězoslavně povídá: „To je moje pivo!" A napil se. Když mu komorník znovu naléval všichni viděli, že je to „kyška" – kyselé mléko. To totiž pil každý večer a ne málo.

Přišel 13. květen 1981.

Ráno při mši svaté jsme si připomínali zjevení P. Marie ve Fatimě. Pak nastalo běžné tempo. Byla středa, tedy generální audience, tisíce poutníků, přeložit proslov, udělat interwiev, poslechnout pozdravy, a krátká shrnutí v různých řečech, zda něco nepřidá.

V 17.15 padly výstřely Mehmeta Agci na náměstí sv. Petra. Atentát na Jana Pavla II !

Všechno bylo vzhůru nohama.

Kam jsem přišel, tam musel jsem o tom vyprávět a tak mi vykrystalizovalo devět znamení, V bibli se tak nazývají zázraky.

Projektil, kulka, která zasáhla Jana Pavla II. nejprve zranila dvě natažené paže žen, takže dostala mírně prohnutou dráhu.

Na náměstí sv. Petra v té době stála jediná sanitka, spíš pro nějakou osobu, jež omdlí nebo se jí udělá nevolno. Její řidič bleskově nastartoval a na zpátečku objel náměstí, takže byl u brány Arco delle Campane, když tam na džípu dováželi krvácejícího papeže.

Projel kolem, basiliky Vatikánem k bráně sv. Anny, tam už stála sanitka vybavená přístroji pro těžká zranění. Přeložili zraněného a začali stavět krvácení, poskytovat první pomoc .

Před branou sv. Anny už stáli dva policisté na motorkách, kteří houkačkami měli razit cestu záchrance. Bylo to v dopravní špičce.

Po dvou zatáčkách na Piazza Risorgimento přestala fungovat houkačka na sanitce. Policisté mysleli, že chtějí šetřit těžce zraněného a tak také vypnuli houkačky a hle, když jeli – brali to nejkratší cestou a často v protisměru – auta se před nimi rozestupovala, takže mohli

hladce projíždět stokilometrovou rychlostí do nemocnice Gemelli.

Tam byl celý lékařský tým připraven ke složité operaci, když přišla zpráva o atentátu na Jana Pavla II. Operaci onoho pacienta přeložili bez jeho ohrožení na druhý den a čekali. Kontrolovalo se vše potřebné, když tu zjistili, že mají jen litr krve s papežovou vzácnou krevní skupinou „0 ab" Krevní banka v Římě je na Tiberské ostrovu. Telefonát s urgentní žádostí o dodání dalších dvou až tří litrů. Z nemocnice Milosrdných bratří na Tiberském ostrově vyrazilo auto s krví, ovšemže s blikajícím modrým světlem a houkačkou a vzalo to nejkratší cestou přes Janikul. Přestože byla dopravní špička, šofér se zdárně proplétal přeplněnými ulicemi. A dokázal dojet včas. Zraněného papeže vezli na operační sál a za ním několik kroků šel onen sanitář s potřebnou krví.

Dalším znamením bylo: Nejlepší operatér chirurgického oddělení nemocnice Gemelli Dr. Crucitti měl volný den a byl na odpolední procházce v parku Villa Pamphili. Vyprávěl pak: „Kolem půl páté jsem se podíval na hodinky a měl jsem neodbytnou myšlenku, že bych se měl podívat na oddělení. Dvakrát či třikrát jsem ji zahnal, ale pak jsem sedl do auta a jel na Gemelli. Na vrátnici mi už hlásili o atentátu.

Stačil jsem se připravit a sotva papeže dovezli, mohli jsme začít. Operace pak trvala přes čtyři hodiny".

„Una mano miracolosa ha guidato questa pallottola" (Zázračná ruka vedla tuto kulku) tak vyjádřil svůj údiv asistující chirurg Dr. Bompiani. A dodával nezasvěceným: „Kulka měla mírně prohnutý průběh a minula pět životně důležitých orgánů o vlas." Ta věta se pak stala erbovním nápisem všech, kteří dávali do souvislosti záchranu života Jana Pavla II, s ochranou P. Marie Fatimské. Atentát byl na její svátek 13.května, onen nález Dr. Bompianiho, a pak i poděkování Svatého Otce Madoně při pouti do Fatimy, kde jí věnoval kulku, která ho měla zabít. Lze ji vidět v korunce sochy Fatimské Madony těsně nad její hlavou.

První apoštolská cesta po atentátu vedla Jana Pvala II. do Kanady. Po vystoupení z letadla políbil zemi, jak bylo jeho zvykem, když zazněly výstřely z kanónů. Právě se zvedal a viditelně uskočil stranou. Ještě reflex na atentát. K Reisemarchallovi P. Tuccimu poznamenal. „Tentokrát snad nemířili na mne!"

Při návratu se pak něco podobného opakovalo. Papež dojel v autě na nádvoří sv. Damasa, kde stála nastoupena švýcarská garda. Na povel důstojníka: „K poctě zbraň!" Se jim podařilo udeřit okovaným zákončím halaparten naráz, takže to v uzavřeném nádvoří zaznělo jak výstřel. Papež opět viditelně uskočil. Pak se ale na gardisty usmál, poděkoval jim a pochválil je.

Jedna jeho italská cesta vedle během jediné neděle do Canale d´Agordo, kde se narodil jeho předchůdce Jan Pavel I. Pak vyjel lanovkou na Marmoladu (přes 4.000 m) a večer sloužil mši sv. v Bellunu. Ráno v Canale d´Agordo pršelo, na Marmoladě sněžilo a odpoledne v Bellunu zářilo slunce. Když nahoře vystoupil z lanovky vítal ho špalír Alpínů a po pozdravu mu jejich velitel věnoval nové lyže:

Svatý Otec mu s úsměvem říká: „Vy jste mě ale pěkní. Já se modlím každý den několikrát Otčenáš a vy mi dáte nové lyže!" Po zasněžených svazích se rozlehl výbuch smíchu. Všichni pochopili, že naráží na předposlední prosbu Otčenáše: „A neuvoď nás v pokušení!"

Aby si udržoval intelektuální svěžest a byl „doma" v problematice východních církví i spirituality, zval každých čtrnáct dní na večeři profesory z Orientálního institutu v Římě, v čele s P. Špidlíkem. Měli závazek diskutovat před papežem o nějakém žhavém tématu a hlavně informovat o kladných i negativních ohlasech. On sám nezasahoval do debaty, nejvýše tu a tam položil otázku. Že to nebylo nic suchopárného, dosvědčuje tenhle vtip, pochopitelně vyprávěný P. Špidlíkem:

„Santitá, víte, jak se v Polsku definuje „Nic"?

Kromě tázavého pohledu a napětí spolustolujících bylo ticho.

„No přece litr vodky pro dva Poláky".

A P. Špidlík rád dodává, že to pak Jan Pavel II. vyprávěl bohoslovcům v římském semináři. Tedy definice s papežským schválením!!!

A to nebylo po prvé. Když pak P. Špidlík dával ve Vatikánu duchovní cv čení, kladl mu papež při audienci pře nimi na srdce, aby nezapomněl na sv vtipy a prokládal jimi suchou látku. Tel dy se P. Špidlíkovi podařilo rozesm dva papeže, totiž Jana Pavla II, kter poslouchal ve výklenku za záclonou kardinála Ratzingera budoucího Ben dikta XVI, který seděl před ním v prv řadě. Jedno rozjímání mělo za hlav téma tajemství Nejsvětější Trojice. B hem bodů k rozjímání několikrát vysk čil P. Špidlíkovi bazilišek – „a te vtip?!!" Několikrát se přemohl, ale pa si vzpomněl na papežovu prosbu, s odvahou začal: „Jednou byl pozv proslulý jezuitský kazatel ke kapucínů na kázání o svátku Nejsvětější Trojic Po čtvrthodince viděl, jak posluchačů klesají víčka i hlavy a tak zakončil k zání příkladem. – Drazí věřící, je prosté, v Nejsvětější Trojici je to jako rodině. Bůh Otec – to je otce v rodin Bůh Syn – to jsou děti a Duch svat láska – no, to je přece matka. Ame Sestoupil s kazatelny a když kráč křížovou chodbou do sakristie běžel ním fráter kostelník a volal na něh „Ted už vím, pater, proč ta naše kapitu tak špatně skončila. Kapitulní otcov rozhodli, že budou zasedat v klauzuře – a v tom okamžiku už kardinál Ratzi ger vyprskl smíchem a přidali se i osta ní. Pochopil pointu. Je-li Duch svat matka, tak jako žena nemohl vejít klausury, a proto bez jeho pomoci m sela kapitula ztroskotat.

A po exerciciích mívá exercitát zvláštní audienci, aby mu papež mo poděkovat A tak i P. Špidlík přišel audienci. Byl to spíše srdečný rozhov než oficiální audience, ale na závěr Sv tý Otec dává požehnání. Exercitátor přijímá na kolenou. P. Špidlík se n klonil k papežovi a říká mu: „Santit mám nemocné nohy, už léta, nemoh pokleknout:" – „To nevadí, já také ne – A P. Špidlík rozesmál papeže poi tou: „Santitá, to je dobře, že to stár začíná od nohou a ne od hlavy."

P. Josef Koláček S.
Vatikánský rozhl

Stop! Look! Listen!

Someone is trying to tell you something

Oh, that today you would hear his voice:
Harden not your hearts. - Psalm 95: 7-8

Reading has clicked for my little granddaughter, and she is very proud of her new skill. She reads everything - cereal boxes, ads that come in the mail, road signs. This morning I was pondering this column as we drove through town, and as we approached the railroad tracks, she startled me by shouting, "STOP! LOOK! LISTEN!" I did. And then I explained to her the dangers of shouting at the driver.

Jesus cried out such a warning sometimes. He often prefaced life-changing statements - "No one can enter the kingdom of God without being born of water and Spirit," for example - with "Amen, amen, I say to you" (Jn 3:5).

We need something like that in the Gospel Acclamation at Mass. Because we're about to hear something life-changing. Because if we don't pay attention, we could be in danger. Because someone we profess to love suffered on a cross to teach us the truth about God and the godly life.

Errands finished, we're back home and cuddled on the couch, each with our laptops. As I always do when preparing to write these columns, I read through the Sunday Gospel passages for the month. This time two passages stand out, perhaps because I've heard them so often and know them so well - or think I do - that I don't pay close enough attention when they're read at Mass. But today I hear them differently as I think, *Stop! Look! Listen!*

On Sunday, July 18, we'll hear the familiar story of Jesus' visit to the home of his friends Martha and Mary. (See Lk 10:38-42.) This passage is irritating if you're a Martha-like person trying to keep a clean house, serve a good meal, and attend to the needs of guests. Martha is all that, while her little sister sits enthralled at the feet of Jesus.

Jesus responds to Martha's complaining with the equivalent of, *"Stop* your unnecessary activity, Martha! *Look* at what you're missing - I'm Jesus, your friend and savior! *Listen* to me now, because I won't always be with you."

We don't know how Martha reacted to Jesus' words. Many homilists and Scripture commentators assume she felt reproved, but isn't it just as possible she felt a stunning sense of liberation? Perhaps she threw off her apron and said, "Move over, Mary, I want to listen too! We'll eat leftovers!"

The week before, July 11, we'll hear the equally familiar parable of the Good Samaritan. (See Lk 10:25-37.) In response to the lawyer's question, "Who is my neighbor?," Jesus tells the story of the robbery victim and the people who pass him by, too busy with their own affairs to stop and help. The one who does stop is a Samaritan, the enemy of the Jew. The message couldn't be more pointed. We may know that loving God and neighbor is what we need to gain eternal life, but our knowledge and religiosity are worth little if we don't put them into practice when there is need.

I like to think I'd be the Samaritan, but sadly, I'm afraid I'm the one who would walk on by, maybe murmuring a quick Hail Mary for the unfortunate victim. The fact is, I am a Martha-ish person. I like to stick to my agenda. I make a plan for the day to write, and I don't like it when childcare plans fall through or a friend calls who needs a ride to the doctor or... whatever. When I remember - and I'm getting better at this - I try to treat an interruption as a message and ask, "What is it, Jesus? Show me where you are in this." Often that's just where I find him - in the interruptions, the illness, the lost job, the person on the path who needs me - if I can just remember to *Stop! Look! Listen!*

By Byrne Shortal, Liguorian, July - August 2010

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsičník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Public Gardens of Prague

The architecture of Prague has been shaped by its unique topography. The Vltava River was hewing a deep gorge between steep rocky hills for thousand of years ultimately creating a flat meandering waterway which sporadically overflows its banks. The precipitous slopes are not always suitable for building plots, but can be readily utilized for terraced gardens. Renaissance and Baroque architects of the past fully exploited the opportunity, mostly on the hills below the Prague castle to create opulent gardens adjacent to palaces of rich aristocrats. Baroque architecture usually connected a palace with its garden by a sala terrena (palace vestibule). The best work of this kind is the sala terrena of the Waldstein palace (Valdštejnský palác). The architect added fountains, replicas of statues of Greek and Roman antiquity and large stone planters shaped like vases. Trees and bushes bordered clearly designed paths. In some terraced gardens we can also find stairways which lead to pavilions, gloriets, summer houses and artistically designed scenic vistas. These garden buildings often include belvederes, pavilions, arbors and gloriets. Sometimes we can find aviaries for rare birds and glasshouses at these locations. During the summer months there are chamber ensembles performing at the terraced gardens.

Royal Garden (Královská zahrada) was the first great Renaissance work in Prague. It was Ferdinand I, the first sovereign of this stylish period who understood that neither towers nor the Deer Pit (Jelení příkop) and the slopes below the Castle could protect him from besiegement or artillery. That is why he ordered the construction of gardens in the open terrain in front of the Deer Pit. The grounds where the work started in 1534 are almost an exact copy of the Castle's dimensions. Most of the architects at that time were Italians and so were also the gardeners. Bonifác Wohlmuth completed the Summer House of Queen Ann, also known as the Belvedere in 1563. The architect built this "house of pleasure" which contained the early tennis courts at the end of the Royal Garden. The building contains dozens of reliefs of historical, hunting and mythological motifs. Later the emperor Rudolf II, Tycho de Brahe and Jan Kepler watched the stars from the Belvedere balcony. There is also a terrace with statues of lions and putties (chubby little angels) created by Matyáš Braun and in the northwest corner of the Royal Garden is the so called Lion Court where exotic animals like lions, tigers, bears and wolves used to be bred. The Great Riding Hall (Velká jízdárna), founded by Leopold I in the last decade of the 17th century, was integrated into the Castle premises. Today the Great Riding Hall is used as an art exhibition hall.

There are several gardens below the Prague Castle that deserve to be mentioned and visited by tourists who seek serenity and repose from "hustle and bustle" of the everyday city life. We shall remain on the left bank hills and be aware of the fact that these gardens cannot be viewed in one day.

Paradise Garden (Rajská zahrada) and **Rampart Garden** (Zahrada na Valech). Both of these gardens gained their present day appearance thanks to the pre – World War II modern day architect and sculptor Josip Plečník. The Rampart Garden contains Matthias Garden House (Matyášův altán) with paintings of the great 19th century painter Josef Navrátil.

Garden of Czernin Palace (Zahrada Černínského paláce) is a continuation of the north palace wing that opens to the outside greenery by a monumental sala terrena with a statue of Hercules and a beautiful Rococo orangery created between 1744 and 1746.

Fürstenberg Palace and garden (Fürstenbergská zahrada). The palace is the seat of the Polish Embassy and the garden is not accessible to the public.

Kolowrat Garden (Kolovratská zahrada). This garden is not recommended

Royal Garden with the Belvedere

to visitors due to the extremely steep steps. The terrace is decorated with statues of children and decorative vases and balustrades.

Vrtba Garden (Vrtbovská zahrada) This garden is one of the green areas utilizing the slopes of Petřín hill. The entrance to the garden is hidden from view but when we reach the top terrace we experience a totally unique view of the Lesser Quarter, especially of the beauty of St. Nicholas Cathedral (kostel sv. Mikuláše). Václav Vavřinec Reiner decorated a lounge beside the sala terrena and contributed his frescos.

Schönborn Garden (Schönbornská zahrada) was founded in 1660. It now belongs to the American Embassy and is crowned by a pavilion and the American flag flutters in this prominent place.

Garden of the Lobkowicz Palace (Lobkovická zahrada). This is one of the largest Baroque gardens in Prague. It was founded in 1703. A master gardener founded its terrace using Italian plans. The entrance leads from the sala terrena. The sculptor reproduced mythological kidnappings such as Proserpine being kidnapped by Neptune. The garden contains the first alpinum in Bohemia. Its creator was Václav Skalnik and the alpine plants have been cultivated here since about 1800.

We trust that our readers have enjoyed this vicarious visit during the hot and humid months of June and July which we are currently experiencing.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Sala terrena in Waldstein Garden

